శంకరాచార్యుడి హత్య

రావిపూడి వెంకటాద్రి

Cl. No

KV. 639

హేతువాది వ్యాసవాణి

హేతువాది వ్యాసవాణి

మతాలన్ని శాస్త్రజ్ఞానాన్ని నిరోధించడానికి కొత్తమార్గాలు వెదుకుతున్నై. అందులో భాగంగా శాస్త్రాన్ని, చరిత్రనీ వక్రీకరించి దుష్టసాహిత్యాన్ని సృష్టిస్తున్నై. శాస్త్రీయ వైజ్ఞానిక సాహిత్యసృష్టితో ఆ వుప్పెనకు అడ్డుకట్ట వేయకపోతే, ఇన్నాళ్లుగా మానవుడు సాధించుకున్న విజ్ఞాననిధి ఊడ్చుకపోతుంది. మాటల్లో శాస్త్రాన్ని, భావంలో పుక్తానీ, అక్షరాల్లో అద్వైతాన్ని, అర్థంలో వక్రవ్యాఖ్యానాన్ని పోషించే ద్వంద్వ వైఖరిని ఉపేక్షించడం మానవ ప్రగతికే హానికరం. దాన్ని కొనసాగనీయకుండా చేయడానికే ఆంధ్రప్రదేశ్ హేతువాద సంఘం అందరికీ అందికలో వుండగల చిన్న పుస్తకాల ప్రచురణ చేపట్టాలని తీర్మానించింది. ఆ మేరకు ప్రారంభమైన "హేతువాది వ్యాసవాణి" సిరీస్‌లో త్వరితగతిలో అనేక పుస్తకాలు వెలువడుతున్నాయి. వి. పి. లు లేవు. రు. 100/-లకు తక్కువ కాకుండా డబ్బు పంపినవారికి కావలసిన పుస్తకాలు 25% కమీషను పోను మిగతా మొత్తానికి రవాణా ఖర్చులు మేమే భరించి పంపగలము.

ఈ శ్రేణిలో వెలువడినవి:-

శాస్త్రం - మతం

జ్యోతిషం శాస్త్రమా ?

శంకరాచార్యుడి హత్య

శాస్త్రం - పురాణం

వెలువడనున్నవి:-

చార్వాకుల కథలు

దయ్యాల కథలు

అజ్ఞేయవాదం

అయిన్ స్టయిన్: శాస్త్రం - మతం

హేతువాదం - మతం

హేతువాదం - విమర్శ

హేతువాదం - స్వేచ్ఛ

రావిపూడి వెంకటాద్రి, లిబర్టి ప్రింటర్స్, చీరాల-523 155

KLVA105B 194

వెంకయ్య మెమోరియల్ ... లైబ్రరీ
Acc No K.V. 6?9
Cl. No ....

శంకరాచార్యుడి హత్య

ఒక్క మాట :-

రాజమండ్రిలో విక్రమ్ హాలులో 1981 జనవరి చివరివారంలో హేతువాద బహిరంగసభ జరిగింది. నా ప్రసంగంలో హిందూ వర్ణ వ్యవస్థను గురించి ప్రస్తావిస్తూ మనీషాపంచకం ద్వారా శంకరుడు వర్ణవ్యవస్థకు వ్యతిరేకమయిన భావాలు వెల్లడించిన వెంటనే ఆయన శిష్యవర్గమే ఆయన్ని హత్యచేశారని నేను పేర్కొన్నాను. ప్రసంగాంతంలో శ్రోతల ప్రశ్నలకు సమాధానాలు చెప్పడం హేతువాదసభల్లో ఆనవాయితీ. ఆ ప్రకారమే ప్రసంగానంతరం వచ్చిన సుమారు 50 ప్రశ్నలకూ నేను సమాధానాలు చెప్పాను. శంకరాచార్యుడి హత్య ప్రస్తావనను గురించి ఆ సభలో నా ముందుకు యెలాంటి ప్రశ్నకూడా రాలేదు.

కానీ, 14-2-81 న స్థానిక "సమాచారమ్" పత్రికలో "శంకరాచార్యుడు హత్య చేయబడ్డాడా?" అని ఒక లేఖ వెలువడింది. శంకరుడు హత్య చేయబడ్డాడనడానికి గ్రంథప్రమాణం కావాలని తాను ప్రశ్నించినట్లూ, దానికి సమాధానం చెప్పకుండా నేను దాటవేసినట్లూ "విశాఖ" అనేవారు ఆ లేఖలో ఆరోపించారు. మతవారసత్వ దోషంవల్లనే 'విశాఖలూ', 'జ్యేష్ఠలూ' అభాండాల్ని వార్తలుగా మారుస్తూవుంటారు. వెంటనే "సమాచారమ్" పత్రికకు నేను సమాధానం పంపాను. ఆ లేఖారచయిత తమ పొరపాటుకు విచారం వెలిబుచ్చారన్న కారణంచూపి, పత్రికవారు సమాధానాన్ని ప్రచురించలేదని మిత్రుల భోగట్టా.

అనంతరం 16-4-81 న రాజమండ్రిలో లయన్ దుర్గా వెంకటరమణారావు కళ్యాణమండపంలో మరొక హేతువాద బహిరంగసభజరిగింది. (అందులోఆంధ్ర యూనివర్శిటీ వైస్ ఛాన్స్‌లర్ శ్రీ ఆవుల సాంబశివరావు, "ఈనాడు" ఛీఫ్‌ఎడిటర్ చెరుకూరి రామోజీరావుగారలు కూడా పాల్గొన్నారు.) నా ప్రసంగంలో శంకరుడు సహజ మరణం పొందలేదనీ, ఆయన శిష్యగణమే ఆయన్ని హత్యచేశారనీ,

కాకుండే యెలా మరణించాడో ఎవరైనా సాధికారంగా చెప్పవచ్చుననీ, అది శంకరపీఠాల వారి ముందున్న సవాల్ అనీ నేను స్పష్టంచేశాను. శంకరుడు హత్య కావించబడ్డాడనుకోవడానికి గల కారణాలను నేను వైనంగా వివరించాను. ఆ అంశంమీద ప్రశ్నలు రాలేదు. అనంతరం ఎ ప్రిల్ "చార్వాక" (నెం. 56) లో "శంకరా చార్యుడి హత్య" అన్న వ్యాసాన్ని వెలువరచేశాను. ఆదే ఇందులో మొదటిభాగం. ఇప్పటికీ శంకరపీఠాల వారి ముందున్న సవాల్‌కి సమాధానం లేదు: "శంకరుడు హత్యచేయబడి వుండకపోతే ఏమైనాడు?"

ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళకు రాజమండ్రిలో ఒక బహిరంగ మతోపన్యాసం జరిగిందట. అందులో "చూచారా, శంకర భగవత్పాదులంతటి వారిని 'లంజ కొడుకు' అని హేతువాదులు దూషిస్తూ వ్రాస్తున్నారు!" అని ముక్కుమీద వేలేసుకున్నారట 'గాలి' వారు. "ఎవరు వ్రాశారు? ఎక్కడ వ్రాశారు?" అని అక్కడి హేతువాద మిత్రులు నిగ్గదీస్తే. "చార్వాక" మీదకు పోయిందట అయన జూపుడువేలు. చార్వాకలో శంకరా చార్యుడి .... ంజ కొడుకు తనాన్ని గురించి ప్రస్తావించిన వ్యాసం నాదే. అయితే శంకరుణ్ణి '.... ంజ కొడుకు' అని నేను అనలేదు. పురోహిత పండితవర్గమే అలా వ్రాశారని వారు వ్రాసిన శ్లోకాలనే నేను ఉదాహరించాను. ఆ చార్వాక సంచికప్రతిని ఆయనముందు పడేసి "హేతువాదులు శంకరుణ్ణి నిందించిందెక్కడ? చూపు" మని మా మిత్రులు పట్టుబడితే, ఆయన గుట్లు తేలవేశారట. నిజమనేదానికి మతవాదులు బద్ధశత్రువులు. అందుచేత అబద్ధాలను ఆశ్రయించకపోతే, వారికి మనుగడే లేదనడానికి ఇవి ఉదాహరణలు. అలాంటి చౌకబారు విమర్శలకు సమాధానంగానే శంకరాచార్యుడి శీలాన్ని గురించి రెండో భాగంలో పరిశీలించవలసి వచ్చింది. ఇక చదవండి.

It was well said that the Christian Church never ceased to burn heretics because it felt it was the wrong thing to do. It gave up that policy when heretics made it plain that they were strong enough to resist the roasting.

— Chapman Cohen.

ఏసుక్రీస్తు కథకీ – శంకరాచార్యుడి కథకీ కొంతతేడా వున్నా, కొన్ని పోలికలుకూడా లేకపోలేదు. కథలు ప్రకారమైతే ఒకరు అధవకీ - మరొకరు విధవకీ పుట్టారు. ఇద్దరూ మహత్యాలు చేసినట్లు కథలున్నై. కన్యకకు పుట్టినట్లు చెప్పబడ్డ ఏసు శలువ (కొరత) వేయబడి మూడవరోజు లేచాడన్నారు. వితంతువుకు పుట్టినట్లు చెప్పబడ్డ శంకరుడు హత్య చేయబడ్డట్లు జనశ్రుతివుంది; నేరుగా బొందితో కైలాసానికి వెళ్లినట్లుకూడా కథలు లెకపోలేదు.

అసలు ఏసుక్రీస్తు అనేవ్యక్తి పుట్టలేదు అనే వాదంకూడా వుంది. ఐనా ప్రపంచం నాల్గుచెరగులా క్రైస్తవం వ్యాపించింది. ఏసును రక్షకుడిగా, దేవుని బిడ్డగా కొలుస్తూనేవున్నారు.

శంకరుడి కథ అంతగా జనానికి తెలియదు. భజనచేసే వారికే యేమంత తెలియదు. ఆయన మహత్యాలను గురించి వందించడం తప్ప, ఆలోచన చేయరు. శంకరాచార్యుడి పుట్టుక విషయంలో, చావు విషయంలో శంకర మఠాలకు వెలుపల యీ దేశంలో యింతవరకు వివాదంలేదు. పీఠాలవారు మాత్రం "ఇక్కడంటే యిక్కడ" అని తన్నుకొంటూనే వున్నారు. సాక్షాత్తు పరమశివుడే శంకరుడుగా అవతరించాడని ఎంత ప్రచారం జరిగినా, ఆయనమతం మఠాలపొలిమేరలు దాటలేదు. ఆయన భజన

సాగలేదు. ఆయన దేవుడుకాలేదు. ఆయన హత్య వెలుగులోకి రాలేదు. హంతకులు ఆంతరంగికులు కావడమే యీ విపర్యయానికి కారణం.

క్రీస్తును సాంఘిక విప్లవకారుడుగా వర్ణించేవారున్నారు. కారుణ్యమూర్తిగా కొనియాడేవారున్నారు. కారుణ్యంతో కూడిన యెన్నోకథలు, గాథలు, సూక్తులు క్రీస్తుపేరుతో ముడిపడివున్నై. అయినా క్రైస్తవం పేరుమీదుగా ఎన్నో యుద్ధాలు జరిగినై. ఎంతో విధ్వంసం, హింసాకాండ, జనసంహారం జరిగింది. క్రీస్తు చరిత్ర అబద్ధమైతే కావచ్చుకాని. క్రైస్తవం పేరిట జరిగిన మారణ హోమం మాత్రం చారిత్రక సత్యం.

శంకరుడు సాంఘికవిప్లవ విరోధి మాత్రమే కాదు - నిరోధి కూడా. అలానే తాత్విక విప్లవ విధ్వంసికూడా. ఆయన భాష్యకారుడే కాని, తాత్వికుడు కాదు. ఆయనలో యుక్తివాదం తప్ప, వైజ్ఞానిక నిజాయితీ కన్పించదు. కారుణ్యం అతని గాధల్లో మచ్చుకైనా దొరకదు. వస్తుతః హింసాత్మకమైన వర్ణవ్యవస్థను దృఢతరం చేయడంకోసం ఆయన స్వయంగా దారుణమైన హింసాత్మక పద్ధతుల్ని అవలంబించాడు. ఆయన లక్ష్యాన్ని నెరవేర్చడం కోసం ఆయన వర్గం అన్యమత శాఖీయులపట్ల కిరాతకంగా ప్రవర్తించినట్లు బోలెడు చరిత్ర సాక్ష్యం పలుకుతున్నది.

హిందూమతం హింసా దౌర్జన్యాలకు తోబుట్టువనే విషయాన్ని మోరులేని రాళ్లు నోరుతెరచుకొని చెపుతున్నై. ఎందుకంటే, భారత దేశంలో రాళ్లు - రప్పల మీదనుంచి వచ్చిందిగా తప్ప, చరిత్రలేదు. తాటాకుల దస్తరాల్లో వున్నదంతా పురాణమే కాని, చరిత్ర కాదు.

చరిత్రను పురాణంగా వ్రాయడంలో మన పండితులు సిద్ధహస్తులు. వాస్తవాన్ని మిథ్యగానూ, మిథ్యను వాస్తవంగానూ చిత్రించడంలో అందెవేసిన చేతులు. మన ప్రాచీన గ్రంథాల్లోని పాత్రధారులంతా దేవతలూ, రాక్షసులే కాని - మనుషులు కారు. ఎక్కడైనా మనుషులుంటే, వాళ్లు దైవాంశ సంభూతులు! మనుషులకు మామూలు పద్ధతిలో పిల్లల్ని పుట్టించే వ్యవహారం మన పురాణ కర్తలకు నచ్చదు. పిల్లల్లేక యేఏస్తున్న దేవుళ్ల కేవాళ్లు మనుష్యాంటి వాళ్లను పుట్టించారు. నిజానికి హిందూ దేవుళ్లకు పెళ్లిలయితే వున్నారుకాని, వాళ్లవల్ల సహజంగా - అందరకూ పుట్టే విధంగా పుట్టిన పిల్లలు లేరు. బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వరులకే గతిలేదు. అయినా అలాంటి వాళ్లదయవల్ల పుట్టినవారే ప్రసిద్ధ పురాణ పురుషులంతా. హిందూ ధర్మశాస్త్రాల ప్రకారం ఆ పురాణ పురుషులంతా ఏ కులాలకు చెందుతారో మరి!

క్రైస్తవుల దేవుడైన యెహోవాకు పెండ్లాం లేదు. ఆయన బీడ్డ అయిన ఏసుకు పెండ్లికాలేదు. ఇక అల్లాకు పెండ్లామే లేదు పొమ్మన్నాడు మహమ్మదు. ఎంతమంది పెళ్లాలతో ఎన్ని తంటాలు పడ్డా, మహమ్మదు ప్రవక్తకు బ్రతికిబట్టకట్టే ప్రయోజకుడే పుట్టలేదు. అద్వైత మతాచార్యుడైన ఆది శంకరుడి చరిత్రకు సంబంధించిన విచిత్రమేమంటే ఆయన తన అబ్బ - అమ్మలకు పుట్టినట్లుగా ఏ శంకర పురాణంలోనూ లేదు. సంతానంలేని ఆర్యాంబ (?) నానాపాట్లు పడితే, చివరకు సాక్షాత్తు పరమ శివుడే ఆమె గర్భంలో (ఎటునుంచో) దూరి (ఎటునుంచో) బయటకు వచ్చాడంటాయి చాలా శంకరపురాణాలు. అద్వైతులుకూడా ఆయన్ని పరమశివుడి అవతారంగానే ప్రచారం చేస్తుంటారు. ఈయనకూ పెండ్లికాలేదు.

కాని, బ్రహ్మచారిగా నిలబడలేక పోయాడు. పరాయి ఆడ వాళ్లకోసం ఆయన పరకాయప్రవేశ విద్యకూడా నేర్చుకున్నాడు. ఇతరుల శరీరాల్లోదూరి (?) వ్యభిచారంచేస్తే, సన్యాసానికి భంగం కల్గదేమో అద్వైత సన్యాసులే చెప్పాలి!

నిజమెంతో మనం నిక్కచ్చిగా చెప్పలేము కాని, శంకరాచార్యుడి జన్మ విధానాన్ని గురించి కొన్ని గాథలున్నై. వాటిని కూడా ప్రసిద్ధ సంస్కృత గ్రంథాలే క్రోడీకరించి వుంచినై. ఆకాలంలో ఈదేశంలో ఏమివ్రాయగల్గినా-చేయగల్గినా, అవకాశం-అధికారం పురోహిత పండితవర్గం చేతుల్లోనే వుండిపోయింది. సంస్కృతం వారి కులభాష. నాటినుంచి మనకు దిగుమతి అయిన గ్రంథాలన్నీ సంస్కృతంలోనే వుండిపోయినై. ఆ గ్రంథాలను (గురు) వంశపారంపర్యంగా కాపాడుకొంటూ వచ్చినవారూ పురోహిత కుటుంబాలవారే. కాబట్టి శంకరుడి కథల్ని క్రోడీకరణ చేసినవారంతా ఆ వర్గ సంప్రదాయానికి చెందిన వారే అయి వుండాలి. లేకుంటే, అద్వైతశంకరుణ్ణి పచ్చన్న బౌద్ధుడని యెవరు తిట్టగల్గివుంటారు? ఆ తిట్టే అవసరం- "అలా" తిట్టే అవసరం మరొక వర్గానికి యెందుకుంటుంది? చూంటేమాత్రం అవి గ్రంథాల్లో దాక్కుని మనదాకా రావడం యెలా సంభవం?

మణిమంజరి అనే గ్రంథం ప్రకారం శంకరుడు సంకరుడు: బ్రాహ్మణ జారిణికి పుట్టినవాడు. ప్రసిద్ధమైన రండా గర్భాలన్నిటికి దైవాంశం అతికించినట్లుగానే శంకరుడికీ ఆ పనే చేశారు:

తమేవ సమయండైత్యో, మణిమానప్య జాయత
మనోరథేన మహతా, బ్రాహ్మణ్యాం జారతః ఖలాత్
ఉత్పన్నస్సంకరాత్మాయం, సర్వకర్మ బహిష్కృతః
ఇత్యుక్తస్స జగైర్మాతా, శంకరేత్యాజు హావతం.

వైదిక సంస్కృతి తలకెక్కిన చాదస్తులు శంకరుడు ....ంజ కొడుకు అనేందుకు ప్రమాణమేమిటి అని ప్రశ్నిస్తారు. ప్రమాణ మంటే గ్రంధ ప్రమాణమని వారి తాత్పర్యం. గ్రంధమంటే సంస్కృత శ్లోకాలున్నదేనని వారి విశ్వాసం. అందుకనే "మణి మంజరీ" ప్రమాణం ప్రకారం శంకరుడు సంకరుడనీ, సర్వకర్మ బహిష్కృతుడనీ వైదిక ఛాందసు లంగీకరించాలి. ఎందుకంటే గ్రంధ ప్రమాణాలమీద వారికి వల్లమాలిన అభిమానం.

"స్కాంధం" కూడా మణిమంజరి కథనాన్నే బలపరుస్తున్నది:

సమయాశ్చ పదాచారాః, కాలసిద్ధాంత సంవిదః
తేషాం పద్యే సంకరస్తు, పూర్వంచో మణిమాస్థలాః
కాలడీ గ్రామజోరుదగ్, వరాల్లోకాన్ విమోహయన్

కాబట్టి స్కాంధం ప్రకారం కూడా కాలడి గ్రామజుడైన శంకరా చార్యుడు జాతి ఛాందసుల దృష్టిలో జాతిభ్రష్టుడే. అందువల్ల "శంకరుణ్ణి 'అగ్రవర్ణస్తులు' హత్య చేశారని ఏ గ్రంధంలో వున్నది?" అని ప్రశ్నించే వాళ్లు గ్రంధాలన్నిటిలోనూ పరస్పర విరుద్ధంగావున్న అసత్యాలను సమన్వయం చేయాలి. గ్రంధస్థం చేయబడని సత్యాలను బయటకు లాగాలి. అమరావతీ స్థూపాన్ని చదునుచేసి దానిమీద శివాలయం కట్టించినట్లు ఏ గ్రంధాల్లో నమోదైవున్నది? ఏ గ్రంధాల్లో లేకపోయినా అది వాస్తవంకదా? గ్రంధ ప్రమాణాలను డిమాండు చేసేవారు ఆ గ్రంధాలు ప్రమాణం గానే శంకరుడు జారిణీ పుత్రుడని అంగీకరించాలి.

ఇక్కడ శంకరుడు రండాగర్భాన పుట్టాడా ? 'పతివ్రత' కడుపున పుట్టాడా ? అనేవి ప్రధానాంశాలు కావు. ఏ తండ్రికి పుట్టినా, ఏదో ఒకతల్లికే పుట్టాడనడంలో తగాదాలేదు. కానీ, సాక్షాత్తు పరమేశ్వరుడే ఆమెగర్భంలో దూరితే, హిందువులే అపభ్రంశంగా పరిగణించే ఇలాంటి చరిత్ర అతనికెలా ఆపాదించబడింది ? అనేది ప్రశ్న. 'తా దూర సందులేదుకాని, మెడకొక డోలా ?' అన్నట్లు తమపెండ్లాలకు పిల్లల్ని పుట్టించలేని దేవుళ్లు ఏరండలకో పిల్లల్ని పుట్టించడమేమిటి ? అనేది ప్రశ్న.

ఇంతకూ శంకరాచార్యుడి తల్లిదండ్రు లెవ్వరన్న ప్రశ్నకు శంకర చరిత్రలు ఏకముఖంగా సమాధానం చెప్పడంలేదు. శంకరుడి తల్లి ఆర్యాంబ అని కొన్నిగ్రంధాలు, సతీదేవి అని మరికొన్ని గ్రంధాలు, విశిష్ట అని ఒకచోట, శ్రీమహాదేవి అని మరొకచోట! ఇందులో ఏది శంకరుని తల్లిపేరు ? అలానే శంకరుని 'తండ్రి' పేరుకూడా రకరకాలుగా పేర్కొనబడివుంది. శివగురువని కొన్ని గ్రంధాలు, (శివశర్మ అని కొన్ని), విశ్వజిత్తు అని అనంతానందగిరి శంకర విజయం, భైరవదత్తు అని భవిష్య పురాణం. శంకరుడి తల్లిదండ్రుల పేర్లు ఇలా రకరకాలుగా ఎందుకున్నై ? అనేది యిప్పటికీ తెలియని సమస్యే.

పోతే, శంకరాచార్యు డెక్కడ జన్మించాడు ? కేరళలోని శశల గ్రామంలో అని శివ రహస్యం, మాణిక్య విజయం అనే గ్రంధాలు చెపుతున్నాయి. కానీ, గురుపరంపరాది గ్రంధాల్లో శంకరుడి జన్మస్థానం కాలటి గ్రామం అనివుంది. అనంతానంద గిరి శంకరవిజయంలో శంకరుడి జన్మస్థలం చిదంబరం అనివుంటే, శృంగగిరి (శృంగేరి) పేరుకూడా యిచ్చాడు వీరేశలింగంపంతులు.

మరొక ప్రశ్న యేమంటే శంకరుడెప్పుడు పుట్టాడు? అనేది. విభవనామ సంవత్సరంలో అని ఒకచోట, నందన అని ఒకచోట, సర్వజిత్తు అని ఇంకొకచోట, విళంబి అని మరొకచోట వుంది. అయితే యీ నాల్గు 'నామ' సంపత్సరాలూ ప్రతి 60 సంవత్సరాల కొకసారి తిరిగివస్తుంటై. అందులో ఏ విభవ, ఏ నందన, లేక ఏ సర్వజిత్తు, ఏ విళంబి? చరిత్ర పరిశోధకులు శంకరుడి కాలాన్ని 8వ శతాబ్దానికి తెచ్చారు. శంకరుడు జీవించిన కాలం 32 సంవత్సరాలు మాత్రమేఅనేది నిజమైతే ఆయన జననం క్రీ.శ. 788, మరణం 820 అని వారి అంచనా. అయితే శంకరుడు బ్రతికిన కాలం 32 సంవత్సరాలని ఒకచోట, సన్యాసం పుచ్చుకొన్న తర్వాత 32 యేళ్లని ఒకచోట వుంది. కాదు, 30 సంవత్సరాలనీ, 38 సంవత్సరాలనికూడా వున్నచోట్లు వున్నై. విచిత్రమేమంటే పీఠాలవారు శంకరాచార్యుడి జనన కాలాన్ని క్రీ.పూ. 509 నుంచి క్రీ.శ. 8వ శతాబ్దం వరకు రకరకాలుగా నిర్ణయిస్తున్నారు. కంచివారు క్రీ.పూ. 509 దగ్గరే కూర్చున్నారు. శృంగేరి వారు క్రీ.శ. 684 వరకు చేరారు. వీరి ప్రకారం సురేశ్వరాచార్యులు శృంగేరి పీఠాన్ని 800 సంవత్సరాలు యేలారు. క్రీ శ. 805 వరకు చేరినవారు కూడా వున్నారు. ఈ 1300 సంవత్సరాల మధ్య శంకరాచార్యుడింకా పుడుతూనే వుంటాడు. దీన్ని పురాణమందామా? చరిత్ర అందామా?

ఇందులోనే శంకరుడి జనన ముహూర్తం ఒక ఉప ప్రశ్న. వైశాఖ శుద్ధదశమినాడని ఒకచోట, పంచమినాడని మరొకచోట వుంది. గురువంశకావ్యం ప్రకారం కర్కాటక లగ్నంలో, చంద్రుడు లగ్నంలో, గురు -శని- రవి -కుజులు ఉచ్చలోవుండగా శంకరుడు పుట్టాడట! పరంపరా చరిత్ర ప్రకారం ఆయన పుట్టినపుడు

శుభకేంద్రంలో గురుడు, ఉచ్చలో మూడు గ్రహాలు ఉన్నాయి. మాధవీయ శంకర విజయం ప్రకారం గురుడు కేంద్రంలో, రవి -కుజ - శనులు ఉచ్చలోవుండగా పుట్టాడు. దీన్నంతటిని బట్టి ఆ యా రచయితలు శంకరుడి వ్యక్తిత్వాన్ని తమకు తెలిసిన జ్యోతిష విధానానికి అన్వయించి శంకరుడి జన్మనక్షత్రాలు తేల్చా రేమో ననిపిస్తుంది. శంకరుడి పేరవున్న

ఆష్టాష్ట మీత్యశ్య చతుర్థ ఏతి
జ్యోతిష్క వాచోపవసంతీ భర్త్యా
అహో ఋక్షేస్త్వ మజీవి వాక్యం
న విశ్వసం త్యద్భుత మేతదేవ

అనే శ్లోకాన్నిబట్టి శంకరుడికే గ్రహఫలాల మీద నమ్మకంలేదని తెలుస్తుంది. అయినా శంకర శిష్యులకు అది లెక్కేముంది? పరస్పర వైరుధ్యాలను ఏక కాలంలో నమ్మడానికి వారు తమ వివేచనకు తర్పీదు యిచ్చుకున్న వారుకదా? అందుచేత తాము వ్రాసిన శంకర పురాణాల్లో ఎవరి ముక్కుకుసూటిగా వారు వ్రాసు కున్నారు. అందుచేత ఒక్కొక్క దానిలో ఒక్కొక్క విధంగా వున్నది. అసలు గ్రహ జ్యోతిష్కమే వైరుధ్యాలపుట్ట కదా!

శంకరుడు పుట్టాడోలేదో, గిట్టాడోలేదో, ఇదమిత్థమని తేల్చ వలసిన బాధ్యత మనమీద లేదు. అలాంటి వాడొకడున్నాడన్నా, లేడన్నా మనకు పోయేదేమీలేదు ఆయన ఎవరికి పుట్టాడో, ఎక్కడ పుట్టాడో, ఎప్పుడు పుట్టాడో, ఎలా పుట్టాడో, ఎన్నాళ్లు బ్రతికాడో అనే విషయాల్లో మాత్రమే కాక - ఎప్పుడు మరణించాడో, ఎక్కడ మరణించాడో, ఎలా మరణించాడో, ఆయన శవాన్ని యెక్కడ పూడ్చిపెట్టారో, లేక యేమిచేశారో - అనే విషయాల్లో కూడా శంకర

పీఠాలమధ్య తగాదావుంది. శంకర చరిత్రను తెలిపే గ్రంథాల మధ్యకూడా ఆ విషయంలో ఏకీభావంలేదు.

శంకరాచార్యుడి సమాధి యెక్కడవున్నదో ఏ శంకరపీఠం వారూ 'ఫలానాచోట' అని యీనాటికీ నిర్ధారణగా చూపలేక పోతున్నారు. ఎప్పుడైనా యెవరికివారు యేదో ఒక శవాన్ని పూడ్చిపెట్టి 'ఇవిగో శంకరుని అస్థులు' అని తగాదా పెట్టారేమో తెలియదు. కాని, శంకరుడింకా చావలేదని పిడివాదం చేసేవారు సైతం వున్నారు. మనది చిరంజీవుల దేశంకదా! అయినా కనీసం పీఠాధిపతుల తగాదా తీర్చడానికైనా ఆ చిరంజీవి తొంగిచూడలేదు.

బదరిలో కేదారనాథ మందిరం వెనుక భాగంలో 150 గజాల దూరంలో ఒక దిబ్బమీద 12 అడుగుల చదరంవున్న రేకు ఒకటి వున్నదట. అదే శంకరుడి సమాధి అని అక్కడివారు చూపుతారట. అది జీవసమాధో, లేక శవసమాధో.

కాని, అన్ని పీఠాలుకాని, శంకర చరిత్రను తెలిపే గ్రంథాలన్నీ కాని, ఈ విషయాన్ని ఆమోదించవు. బ్రహ్మాండ పురాణ సారంగా చెప్పబడే మాణిక్య విజయంలో:

సూత్రగీతోప నిషదాం భాష్యాణి సు మహాన్త్యపి
ఆజ్ఞా త్రింశద్వర్ష మర్వాక్ స్థిత్వాఽగాద్గిరీశాలయం

అంటూ 30 సంవత్సరాలు బ్రతికిన శంకరుడు నేరుగా కైలాసానికి వెళ్ళిపోయినట్లుంది. బొందితో కైలాసానికి పంపించడం మనవాళ్ళకు మంచినీళ్ళ ప్రాయం కదా? చిద్విలాసుడి శంకర విజయం ఆ వాదానికి కొంచెం మలుపుయిచ్చింది:

దత్తాత్రేయ గుహాద్వారాత్ కైలాస గమనం గురోః

అంటూ శంకరుడు బదరికాశ్రమంలోని దత్తాత్రేయ గుహద్వారం ప్రవేశించి, అక్కడినుంచి కైలాసానికి వెళ్లాడంటుంది. సదానందుని శంకర విజయం ప్రకారం :

ఆరు హోక్షిణమగ్న్యికం సన్ నైజంధామ పరంమయా
బ్రహ్మాదీన్ హర్షయన్ దేవాన్ కైలాసస్థాంచ పార్వతీం.

శంకరుడు శివుడి ఎద్దునుయెక్కి తన స్వగృహమైన కైలాసానికి వెళ్లిపోయాడట ! అప్పటిదాక పార్వతి ఎలా బాధపడిపోతూ వుందోయేమో, శంకరుడు పరకాయ ప్రవేశం చేసినప్పుడు ఆమె యేకాయ ప్రవేశం చేసిందో, మరొక శంకరుడు బయలుదేరి మరొక అమరుకమో, శృంగారలహరో ప్రాసిందాకా మనకు తెలియదు.

మాధవుడి శంకర విజయం ప్రకారం శంకరుడు శిష్యులతో పాటు బదరీవెళ్లి, అక్కడనుంచి 80 మైళ్ల దూరంలోవున్న కేదార క్షేత్రంపోయి, ఆ పిదప కైలాసం చేరాడు.

శృంగేరి గురుపరంపరను గురించిచెప్పే గురువంశ కావ్యం పై కథలకు భిన్నంగా మరొక కథనం యిస్తుంది. చివరి రోజుల్లో శంకరాచార్యుడు నేపాల్‌లోని సిద్ధేశ్వరంనుంచి దత్తాత్రేయాశ్రమానికి వెళ్లి, అక్కడ దండ - కమండలాలు త్యజించగా దండం చెట్టుగానూ, కమండలం చెరువుగానూ మారిపోయినవట! ఆయన మరాట్వాడాలోని మాహురీ పురిలో దత్తాత్రేయాశ్రమంలో దత్తాత్రేయుడితో చర్చిస్తూ కూర్చుండి పోయాడట ! అంటే శంకరుడింకా చావలేదన్నమాట !

గోవిందనాథుడి కేరళీయ శంకరవిజయం ఇంకొక తమాషా కథ చెపుతుంది. శంకరుడు తిరుచూరులోని వృషాచలం మీది

దేవాలయ గర్భంనుంచి కప్పుకు తూటుపొడిచి సూర్యమండలం లోకి వెళ్లిపోయాడట! ఆ దేవాలయం గర్భగుడిపైన యిప్పటికీ బొక్క వుందేమో మనకు తెలియదు.

శంకరుణ్ణి గురించి శ్రీనివాస అళయ వ్రాసిన సంస్కృత కావ్యంలో శంకరుడు చివరిసారిగా కాశ్మీరులో కన్పించాడంటాడు. "కొందరా చార్యులవారుమత వ్యాపనం నిమిత్తం యవన(గ్రీసు) దేశానికిపోయి అక్కడ సిద్ధి పొందాడని చెపుతారు" అని వీరేశ లింగం పంతులు వ్రాశారు.

ఇక కంచి కామకోటిపీఠంవారు ఉత్తరాది వారిదంతా మోస మనీ, వారి కథలన్నీ ఫోర్జరీ అనీ అంటున్నారు. శంకరుడి సమాధి కంచిలోనే వున్నదనిరుజువు చేయడానికి గ్రంథాలు వ్రాయిస్తున్నారు. ఆ పని అన్ని పీఠాలవారూ చేసినప్పటికీ, కంచివారు మరింత వొడుపుగా చేస్తున్నట్లున్నారు. తమది ఆది పీఠమని కంచివారి వాదన. మఠామ్నాయం ప్రకారం అది పీఠమే కాదు. వారికి మహావాక్యం కూడా లేదు. చాలా విషయాల్లో శృంగేరి పీఠం వీరికి ప్రత్యర్థిగా కన్పిస్తుంది.

శంకరుని మరణం విషయంలో కంచి పీఠంవారు ఆనందగిరి శంకర విజయాన్ని ప్రమాణంగా తీసుకోవాలంటారు. దాని ప్రకారం శంకరుడు కంచిలోనే విదేహ విముక్తి పొందాడు. దానికి పరిమాణంగా వారు కంచికామాక్షి దేవాలయంలోని శంకరుడి నిలువెత్తు రాతి విగ్రహాన్ని చూపెడతారు. అది పద్మాసనంలోవున్న బుద్ధ మూర్తి కాబట్టి బుద్ధుడి విగ్రహమనీ, శంకరుడి విగ్రహమైతే యోగపద్మాసన స్థితిలో వుండేదనీ, కాబట్టి అది శంకరుడి విగ్రహం కాదు

పొమ్మని అవ్వారు మిగతా పీఠాలవారు. అక్కడి దేవాలయ ప్రాంగణంలో యింకా చాలా బుద్ధవిగ్రహాలు దొరికాయట. అంటే అక్కడవున్న బౌద్ధస్తూపాన్ని ధ్వంసంచేసి దానమీద దేవాలయం నిర్మించారన్న మాట! శంకరుడి అత్యాచారాలకు గురికాకముందు కంచి ప్రసిద్ధిపొందిన బౌద్ధక్షేత్రం.

ఇంతకీ శంకరుడు మరణించాడా, లేదా? మరణిస్తే, ఎక్కడ మరణించాడు? ఎక్కడ పూడ్చిపెట్టారు? - ఇప్పటికీ ఆ అంశాల మీద తమ నిర్ణయమే సరైనదని మిగతా పీఠాలవారిని ఒప్పించడానికి ప్రతి పీఠమూ తంటాలుపడుతున్నది. వారిది అంతుతేలనికున్నులాటగానే మిగిలిపోయింది. ఎవరి ప్రచారం వారు చేసుతంటున్నారు.

నిజానికి శంకరాచార్యుడు మామూలు చావు చావలేదు. అత్యన్ని హత్యచేసివుండాలి. హంతకులెప్పుడైనా తాము హత్య చేశామని ఒప్పుకుంటారా? శంకర పీఠాలను యేర్పాటు చేసినవాడు శంకరుడేనని పీఠనాయకులంతా అంటున్నారు. వాటికి తొలి పీఠాధిపతుల్ని కూడా ఆయనే యేర్పాటు చేశాడంటున్నారు. శంకరుడి నాటినుంచి యీ నాటివరకూ శంకర మఠాలూ, పీఠాలూ పనిచేస్తూనే వున్నాయంటున్నారు. పారంపర్యంగా పీఠాధిపతుల నియామకం జరుగుతూనే వస్తున్న దంటున్నారు. ఇదంతా నిజమయితే ఆయన ఎక్కడ మరణించిందీ, ఎప్పుడు మరణించిదీ, ఎలా మరణించిందీ, చావకుంటే ఏమైందీ చెప్పడంలో ఇంత వైరుధ్యం యెందుకు కన్పిస్తుంది? సత్యాన్ని సాంప్రదాయం ఇన్ని విధాలుగా ప్రచారం చేసిందా? సత్యం ఇన్ని విధాలుగా గ్రంథస్థం చేయబడుతుందా? అలా చేయబడితే, అది చరిత్ర

అవుతుందా? ఇందులో యెంత నిజంవుందో, అంత నిజమేకదా ఆయన దిగ్విజయ కథల్లోకూడా వుండేది?

బ్రతికివున్న కాలంలో శంకరుడు చేసిన లోకోద్ధరణ యేమిటి? చార్వాక బౌద్ధాది భావవిప్లవోద్యమాలను రూపుమాపాడు. సనాతన వైదిక మతవ్యతిరేకుల్ని ఎందరినో సర్వనాశనం చేశాడు. బౌద్ధారామాలను ధ్వంసం చేయించాడు. బౌద్ధస్తూపాలను నేలమట్టం చేయించాడు. ఆ దిబ్బలమీద హిందూ శివాలయాలను నిర్మింపజేశాడు. దీనికంతటికీ ఆనాటి పాలకుల అండదండలు చేకూర్చుకున్నాడు. శిథిలమైపోతున్న వైదిక వర్ణ వ్యవస్థని భావోద్యమాల శిథిలాలమీద పునర్నిర్మించాడు. బౌద్ధుల్ని క్రూరంగా హింసించిన సుధన్వాదులు బౌద్ధాన్నీ, బౌద్ధుల్నీ నాశనం చేయడానికీ, పాపిష్టి హిందూ వర్ణవ్యవస్థను పునరుద్ధరించడానికీ శంకరుడికి సహాయంగా నడుంకట్టి నిలబడ్డారు. ఆ యా రాజులు ఏ యే కాలాలకు చెందినవారైనా, శంకర పీఠాలన్నీ వారి అండదండల్నీ, వారి వారసుల పోషకాన్నీ పొందినవే. అన్యమతస్థుల పట్ల శాంకరులు ఘోరకలి జరిపినట్లు శంకరుడి సంకర చరిత్రలన్నీ సాక్ష్యమిస్తున్నాయి. అయితే హిందూ వర్ణవ్యవస్థకి యింతగా కాళ్లుతెచ్చిన శంకరుణ్ణి ఆ వర్ణవ్యవస్థలే లాభాలుపొందే అగ్ర వర్ణస్థులే హత్యచేసి వుండాలి. వాళ్లే ఎందుకు చేశారింతపని? అనే ప్రశ్న రావడం సహజమే. కాని, అందుకు కారణమైన ఒక గాధకూడా హత్య విషయాన్ని కప్పిపుచ్చిన శంకర విజయా లన్నిటిలోనూ వుంది.

అదేమంటే — కాశీలో వుండగా ఒక రోజు శంకరుడు గంగా స్నానంచేసి తిరిగివస్తున్నాడట. నాలుగు కుక్కల్ని వెంటబెట్టుకొని

చండాలుడొకడు ఆయనకు యెదురుపడ్డాడట. ఆ చండాలుడెవరో కాదు, సాక్షాత్తు పరమేశ్వరుడేనట. కుక్కలు నాలుగు నాలుగు వేదాలట. అంటే శివుడికి చండాలవేషమే నచ్చిందన్నమాట! మొరగడానికి వీలుగా వేదాలు కుక్కలుగా మారాయన్నమాట! అయితే, సాక్షాత్తు పరమశివుడే శంకరాచార్యుడుగా అవతరించినప్పుడు, అతడికెదురుపడడానికి మరొక పరమశివచండాలుడు ఎక్కడనుంచి వచ్చాడు? తర్కాద్వైతులైన శాంకరులు కవిత్వంలో మునిగి తర్కంతోపాటు, ఇంగిత జ్ఞానాన్నికూడా వదిలేశారు.

ఆ చండాలుణ్ణిచూచి శంకరుడు "తొలగిపొండు, తొలగిపొండు" అన్నాడట. అప్పుడు చండాలుడు ఇలా ప్రశ్నించాడట:

1) అన్నమయాదన్నమయ మథవా చైతన్యమేవ చైతన్యాత్
ద్విజవరదూరీకర్తుం వాంఛసి కిం బ్రూహి గచ్ఛగచ్ఛేతి ॥

2) కిం గంగాంబుని బిండితోఽంబురమణౌ చండాలవాటీ పయ:
పూరే చాంతరమస్తి కాంచన ఘటీ మృత్కుంభయోర్వాఽంబరే ॥

3) ప్రత్యగ్వస్తుని నిస్తరంగ సహజానందావబోధాంబుధౌ
విప్రోఽయం శ్వపచోఽయ మిత్యపిమహాన్ కోఽయం విభేదభ్రమ: ॥

అంటే - ఓ ద్విజవరా, "పొండు పొం" డంటూ నీవు అన్నమయ శరీరంనుంచి అన్నమయ శరీరాన్ని దూరం చేయాలనుకుంటున్నావా? లేక చైతన్యంనుంచి చైతన్యాన్ని దూరం చేయాలనుకుంటున్నావా? గంగాజలంలోను, చండాలవాటిక నీటిలోను సూర్య ప్రతిబింబం వేరువేరుగా వుంటుందా? బంగారు కుండలోను, మట్టికుండలోను వుండే ఖాళీ ప్రదేశం వేర్వేరుగా వుంటుంగా? నిస్తరంగమూ, సహజానంద రూపమూ, జ్ఞాన సాగరమూ అయిన

పద్మపాదుడు ‘ఇతడు విపుద్ధుడు, ఇతడు చండాలుడు’ అనే భేద విభ్రమ నీకు ఎలా కలిగింది? — అని ప్రశ్నించాడట

దీనితో శంకరుడు గింగిరాలు తిరిగాడట. అప్పటిదాకా తాను బోధిస్తున్న అద్వైతం తనకు అర్థంకాని శంకరుడికి ఆ ప్రశ్న మెదడులో గుచ్చుకొంది. అద్వైతసిద్ధాంత బోధకూ, వర్ణవ్యవస్థ ఆచరణకూ మధ్యవున్న వైరుధ్యం శంకరుడికి అప్పుడు బోధపడింది. అప్పుడాయన చండాలుడి కాళ్లమీదపడి “మనీషాపంచకం” గా ప్రసిద్ధిపొందిన ఐదు శ్లోకాలు చెప్పాడట. వాటికి పాఠాంతరాలు వున్నాయంటున్నారు. అందులో ఒక పాఠం ఇలావుంది:

1) జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తిషు స్ఫుటతరా యా సంవిదుజ్జృంభతే
యా బ్రహ్మాది పిపీలికాంత తనుషు ప్రోతాజగత్సాక్షిణీ
సైవాహం నచ దృశ్యవస్తితిదృఢప్రతిజ్ఞాఽపి యస్యాస్తిచేత్
చండోడాఽస్తు సతుద్విజోస్తు గురుతితేఽషా మనీషామమ ॥

2) బ్రహ్మైవాహా మిదం జగచ్చ సకలం చిన్మాత్ర విస్తారితం
సర్వంచైత దవిద్యయా త్రిగుణయాఽశేషం మయాకల్పితమ్
ఇత్థం యస్య దృఢామతిః సుఖతరే విశ్వోపరే నిర్మలే
చుండాలోఽస్తు సతుద్విజోఽస్తు గురురిత్యేషా మనీషామమ ॥

3) శశ్వన్నశ్వరమేవ విశ్వమఖిలం నిశ్చత్య వాచాగురో
ర్నిత్యం బ్రహ్మనిరంతరం విమృశతా నిర్వ్యాజ శాంతాత్మనా
భూతం భావిచ దుష్కృతం ప్రతిహరా సం విన్మయేపావకే
ప్రారబ్ధాయ సమర్పితం స్వవపురిత్యేషా మనీషామమ ॥

4) యా తిర్యఙ్నరదేవతాభి రహమస్తు ఃస్ఫుటాగృహ్యతే
యత్కాసా హృదయాక్ష దేహవిషయా భాస్తస్వతోఽచేతనాఃః
తాం భాస్యైఃః విహితాకృమండలనిభాం స్ఫూర్తిం సదాభావయన్
యోగీ నివృతమానసో హి గురు రిత్యేషా మనీషామమ ॥

5) య త్పాఖ్యాంబుధి లేశలేశత ఇమే శ్రీకాదయా నిర్వృతాః
యచ్చిత్తే నితరాం ప్రశాంత కలనే లబ్ధ్వాముని ర్నిర్వృతిః
యస్మిన్నిత్య సుధాంబుధౌ గలితధీర్బ్రహ్మైవ న బ్రహ్మవిద్
యః కశ్చిత్ స సురేంద్ర వంద్యపదో నూనం మనీషామయ ॥

దీని స్థూల భావమేమంటే – సర్వత్రా వ్యాపించిన చైతన్య స్వరూపం తానే అని ఎవడు భావిస్తాడో, వాడు చండాలుడైనా, ద్విజుడైనా నాకు గురువే. ఈ జగత్తంతా చిన్మాత్రంచేత విస్తరిస్తుందనే విశ్వాసంకలవాడు చండాలుడైనా ద్విజుడైనా నాకు గురువే. విశ్వం అనిత్యం, బ్రహ్మసత్యం అని యెరిగి చిదగ్నిలో యీ శరీరాన్ని హోమంచేయడం నా దృఢనిశ్చయం. అహం అనే దాన్ని యెవ్వడెరుగునో వాడే నా గురువు. ఆనందబ్రహ్మకు దేవేంద్రుడు సహితం నమస్కరిస్తాడు — అని నమస్కరించాడట శంకరుడు.

అనంతరం గుణ, జాతి, వర్ణాది అహంకారాలను, విభేద వ్యామోహాలను మాయ కారణంగా వర్ణిస్తూ "మాయాపంచకం" అనే పంచశ్లోకిని రచించాడట :

అవగత గుణజాతి వర్ణభేదే
సుఖచిత విప్ర విదాద్యహం కృతించ,
స్ఫుటయతి సుతదార గేహం
త్వఘటిత ఘటనా పటీయసీమాయా ॥

ఈ స్థితికి చేరుకున్న శంకరుణ్ణిచూచి పురోహితవర్గం ఎలా సహించగల్గుతుంది ? అందుకే అతణ్ణి ప్రచ్ఛన్న బౌద్ధుడనీ, నాస్తికుడనీ నిందించారు. "మాయావాదమసచ్ఛాస్త్రం, ప్రచ్ఛన్నం బౌద్ధమేవచ" అన్నారు. నిజానికి ఎం. ఎన్. రాయ్ అన్నట్లు

శంకరుడి అద్వైతమాయావాదం తిరగదిప్పిన భౌతికవాదమే. శంకరుడిలో వివేకోదయాన్ని గురించితెల్పే యీ చివరి ఘట్టాన్ని బట్టి అంతకుముందు అతని దిగ్విజయాలని చెప్పబడినవన్నీ అపజయాలేనని తేలుతుంది. కాని, యీ ఘట్టం అతని ప్రాణానికే ప్రమాదం తెచ్చిపెట్టింది. పండితుడైన శంకరుడు బౌద్ధాదుల్ని అదిరించో, బెదిరించో వర్ణవ్యవస్థను గట్టి పునాదులమీద నిలబెడితే, — జ్ఞానోదయమైన శంకరుడు తిరిగి ఆ వ్యవస్థను సమూలంగా నాశనం చేయలేడా? ఈ సంశయం ఆ ముఠాలోని అధిష్టానవర్గానికి వచ్చింది. శంకరుడి సత్తాయెరిగిన ఆ ముఠా గుట్టుచప్పుడు కాకుండా అతని తల తప్పించారు. శవాన్ని అయిపులేకుండా చేశారు. శంకరుడు ఏమైపోయిందీ ఎవ్వరికీ తెలియకుండా చేయడానికే కైలాసం చేరుకున్నాడనీ, సూర్యమండలం చేరుకున్నాడనీ, దత్తాత్రేయుడితో చర్చిస్తూ కూర్చున్నాడనీ ఏమేమో కట్టుకథల్లాడు. శంకరుణ్ణి యెక్కడ పూడ్చిపెట్టిందీ ఇదమిద్ధమని యేనాడూ చెప్పలేక పోయారు. చేయరానిపని చేసినందుకు సిగ్గుపడి శంకరుడికి మహత్యాలంటగట్టారు. అద్వైతానికి విరుద్ధంగా వర్ణవ్యవస్థను పోషించడానికి పీఠాలను అజ్ఞాన ప్రసారకేంద్రాలుగా మలిచారు.

అద్వైతమంతా అయోమయం. అందుకే అద్వైతం యేమి చెపుతుందో అద్వైతులకే అర్థంకాదు. తాను చెప్పేదానికీ, చేసే దానికీ పొంతనలేదని శంకరాచార్యుడికే అర్థం కాలేదాయె! ఇక తర్వాతవచ్చిన అల్లాటప్పగాళ్లకేమి అర్థమవుతుంది? నీలోనిదీ (?) నాలోనిదీ (?) వేర్వేరుకావనే అద్వైతానికీ, ఉన్నట్లుకనిపించేదంతా హుళక్కి అనే మాయా వాదానికి కులంపట్టింపు ఎలా వుంటుంది? అయినా, ఇప్పటికీ శంకర పీఠాలు చేస్తున్నదేమిటి? వర్ణవ్యవస్థను

కాపాడటమే. శంకరపీఠాలు కులవ్యవస్థను చెదరకుండా కాపాడాలనే ధ్యేయంతోనే నిన్న మొన్నటిదాక "వెల్‌చీటీల" పద్ధతిని అనుసరించాయి. ఆ వృత్తిని యిప్పటికీ కొన్ని పాఠాంతాల్లో నిర్వహిస్తున్నవేమో తెలియదు. ఈ ఫాసిస్టు వర్ణవ్యవస్థను ఏలుబడి చేయడానికి శంకరపీఠాలు దేశాన్ని పాఠిక్పశ్చిమ దక్షిణోత్తర మండలాలుగా విభజించి వంచుకున్నాయి! కులతత్వాన్ని సమర్థించే స్వార్థ పురోహిత వర్గమంతా యీనాడు అద్వైతం పేరుతో వర్ణవ్యవస్థను నిలదొక్కడానికి పఠిచ్ఛన్న ప్రయత్నాలు చేస్తున్నది. అందుకోసం వేదాంతం పేరుతో మతమౌఢ్యాన్ని వ్యాప్తి చేస్తున్నది. చెప్పేవి శ్రీరంగనీతులు, దూరేవి .... అన్నట్లు అద్వైతులు పైకి చెప్పేది వేదాంతం — లోపల పోషించేది కులతత్వం. కాబట్టి శంకర పీఠాల లక్ష్యం రహస్యంకాదు. ఈ లక్ష్యసాధనకు శంకరుడు అవరోధం కాగలడన్న భీతితోనే ఆనాటి పీఠ రాజకీయవర్గాలు శంకరుణ్ణి హత్య చేసి వుంటారని నిర్ణయించుకోవడంలో అసంబద్ధతలేదు.

భారతదేశంలోని మనుషులంతా ఒకజాతికి చెందినవారు కాదనేది శంకరమతం. మనుషుల్ని నాలుగు జాతులుగా, వర్ణాలుగా విభజించి ఒక వర్ణంకంటె మరొకవర్ణం జన్మతః అధికులు అనే జాత్యాహంకార భావం శంకరుల సిద్ధాంతం. ఇలా భారతీయుల్ని నాలుగు జాతుల మనుషులుగా విభజించిన ఫాసిస్టు జాత్యాహంకార తత్వాన్ని పెంచి పోషించడానికి శంకరుడు తన బ్రతుకునంతా ధారపోస్తే, ఆ శంకరుడు భారత జాతీయైక్యతను సాధించాడని వంకర కూతలు కూసే జ్ఞాన భ్రిష్టులు బయలుదేరారీనాడు. బౌద్ధుల్ని, జైనుల్ని, భౌతికంగా నిర్మూలించిన శంకరుడు జాతీయైక్యత కోసమే ఆ పని చేశాడందామా? హిట్లరు జర్మన్ జాతీయైక్యత సాధించాడు.

మహమ్మదు అరబ్ జాతినే నిర్మించాడు. శంకరుడు భారతజాతిని విభజించి భారత జాతీయ భావానికే ద్రోహంచేశాడు. ఆ సేతు హిమాచలపర్యంతం వుండే బ్రాహ్మలందర్నీ ఒకటిచేసి, సమాజం మీదపడి దోచుకోడానికి మార్గాలు వేయడం భారత జాతీయత అవుతుందా? శంకరుడు పునాదులువేసింది జాతీయైక్యతకు కాదు-జాతీయ అనైక్యతకు. దానికి అడ్డుగా నిలిచినందుకే మానవ ఐక్యతకు కంకణం కట్టుకొన్న బౌద్ధాన్ని నిర్మూలించడానికి జీవితాంతం కృషిచేశాడు. నేటికి భారతీయుల కులగోత్రాలకు కాపలా కాస్తున్న శంకరపీఠాలు జాతీయ ఐక్యతకే పాటుపడుతున్నాయా? ఈనాడొక ముస్లిం హిందూమతాన్ని స్వీకరిస్తే వాడికి లభించేది శూద్రవర్ణమే. అదేనా భారత జాతీయైక్యత అంటే!

భారతీయ సంస్కృతి పేరుతో యీనాడు ప్రచారమవుతున్న దంతా హిందూ మతసంస్కృతి. అంటే వర్ణంపైన వర్ణాన్ని యెక్కించే ఫాసిస్టు వ్యవస్థా సంస్కృతి. చార్వాకాన్ని, బౌద్ధాన్ని, భారతదేశీయ సంస్కృతిలో భాగాలుగా గమనించలేని దివాంధులకు వైదిక వాఙ్మయంలో తప్ప, భారతీయత కన్పించదు. భారత జాతీయతను గురించి వారు మాట్లాడడం పెద్దవింత. భారతీయులకు జాతీయభావాన్ని లేకుండాచేసిందే వారు. సాంఘిక అన్యాయాన్ని ఎదిరించే ఆలోచనా తత్వాలన్నీ వారి దృష్టిలో అప్రాచ్యాలు. ఐనా తమ అపరిశుద్ధ పాండిత్యాన్ని సమర్థించుకోవడానికి ఆ "అప్రాచ్య" విజ్ఞానాన్నే ఆశ్రయిస్తారు. రిలేటివిటీ సిద్ధాంతం, క్వాంటం సిద్ధాంతం అంటూ సిద్ధాంత నామసంగ్రహాలు కూరుస్తారు. అవన్నీ మన తాటాకుల దస్తరాల్లో వున్నవి చూడమంటారు — ఇక ఈ తరహా 'అద్వైతానికి' తిరుగేలేదు.

త్యాగడానికి గంజినీళ్లు దొరకని ఈనాటి భారతదేశంలో యజ్ఞాలపేరిట, క్రతువులపేరిట, ప్రతిష్టలపేరిట నేతిని నిప్పుల్లో పోసే సంప్రదాయం నాలుకలు కోరుతూవుంది. దాన్ని పోషిస్తున్న వారిలో పీఠాధిపతులు, రజనీషులు, మహేషులు, సాయిబాబాలు, అమ్మలు వున్నారు. వారికి గొడుగులుపట్టే ప్రభుత్వాధినేతలకు వాటిని నిరోధించడం చేతగాని పని. ఆ అవినీతిని నిరోధించడానికి సామాజికులే నడుంకట్టాలి. మనకోసం వాటిని యెవరో చేసిపెడతారని ఆశించే పరాధీనతాభావం మనలోపని చేస్తున్నంత కాలం — మన నాయకులు తమకోసం కావలసిన వాటిననన్నిటినీ సర్దుబాటు చేసుకుంటారు. అందుచేత మనుషులు హేతుబద్ధంగా వివేచింప గలిగినప్పుడే సర్వత్రాజరిగే మానసిక, సామాజిక, ఆర్థిక, రాజకీయ దోపిడిని నిర్మూలించడానికి కార్యోన్ముఖులు కాగలరు. శంకర పీఠాల్ని, వంకర పీఠాల్ని వదిలించుకోడానికి అదేమార్గం. పాత పీఠాలు పోవడమేకాదు — కొత్తపీఠాలు తలెత్తకుండా వుండడానికి కూడా అదే మార్గం.

(1981 ఏప్రిల్ "చార్వాక" లో ప్రచురించబడ్డ వ్యాసం కొద్ది సవరణలో పునర్ముద్రితం)

శంకరాచార్యుడి శీలం

శంకరుడు "బ్రాహ్మణ జారిణీ పుత్రుడు, సంకరుడు, సర్వకర్మ బహిష్కృతుడు" అని మణిమంజరిలో, స్కాంధంలో కేరళోత్పత్తి గ్రంథాదుల్లో జుగుప్సాకరమైన కథలల్లి శ్లోకాలు వ్రాసినవారు ఈనాటి హేతువాదులు కారు. ఆనాటి సనాతన ఛాందసులే ఆపనిచేశారు. అవన్నీ సంస్కృత భాషలోనే వున్నై. ఆనాడు సంస్కృత భాషాధ్యయనార్హతగల అగ్రవర్ణాలవారే ఆ రచనలు చేసివుండాలి. వారు వ్రాసిన శ్లోకాలనే నేను తొలి వ్యాసంలో ఉదహరించాను. దాని లక్ష్యం శంకరుణ్ణి నిందించడం కాదు. వాస్తవానికి అద్వైతం బ్రాహ్మణ మతానికి వ్యతిరేకం. సిసలైన అద్వైతం ఆస్తికత్వానికి కూడా వ్యతిరేకం. శంకరుని భౌతిక నాస్తివాదం (Physical Nihilism) తిరగదిప్పిన భౌతిక వాదమే (Inverted Materialism). శంకరుడి అద్వైతంలో వున్న ఆ వాసనల్ని నాటి ఛాందస హిందువులు పసికట్టారు. అందుకే అతని పుట్టుకను గురించి సైతం అపభ్రంశకథలు ప్రచారంచేశారు. ఆ విషయాన్ని చూపడానికే ఆ శ్లోకాలను వుదహరించాను. కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులు సైతం ఆ విషయాన్ని ఎన్నడో వ్రాసిన "శంకరాచార్యులు" అన్న వ్యాసంలో విశదంగా ఉదహరించారు. వారి కొటేషన్లను వ్యావహారిక భాషలో యిస్తున్నాను:

"శంకరుడు పుట్టకముందే తండ్రి మృతుడయ్యాడనీ, వితంతువుకు వ్యభిచారంవల్ల పుట్టాడని కులంవారు తల్లిని జాతి

నుండి బహిష్కారంచేశారనీ, ఆమె మృతినొందినప్పుడు బంధువులూ, బ్రాహ్మణులు దహనం చేయడానికి చోటివ్వక అగ్నిహోత్రాన్ని సహితం యివ్వకుండిరనీ, కేరళోత్పత్తి అనే గ్రంథంలో దూషణగా వ్రాయబడివుంది .... ఆచార్యులవారి తల్లి మరణం చెందినప్పుడు కుల బ్రాహ్మణులు దహన సంస్కారానికి స్థలాన్నిగాని, నిప్పునుగాని యివ్వనందుకు కోపించి, శంకరులవారు తమ భుజాన్ని మథించి, అగ్నిహోత్రాన్ని పుట్టించి, తమయింటి దొడ్డిలోనే పేరితాన్ని దహనంచేసి, ఆ బ్రాహ్మణులు వేద బాహ్యులగునట్లూ, వారిలో సన్యాసులకు భిక్ష దొరకకుండునట్లూ, వారి యిండ్లు శ్మశానాలగునట్లూ శపించారనివ్రాశారు. శంకర శాపభయంచేత మళయాళ దేశంలోని నంబూద్రిబ్రాహ్మణులు ఇప్పటికిని తమదొడ్లోనే శవాలకు దహన సంస్కారం చేస్తున్నారు."

కాబట్టి శంకరుడి తల్లిశీలాన్ని గురించి వీరేశలింగం పంతులు కాని, నేనుకాని కథలు చెప్పడంలేదు. అది నిజమైనా, అబద్ధమైనా దాన్నిబట్టి శంకరాచార్యుడి వ్యక్తిత్వాన్ని అంచనా వేయడం హేతువాదుల పద్ధతి కాదు. గిట్టని వారిమీద బూతుపరమైన అభాండాలువేసి దుష్ప్రచారం చేయడం మతస్థుల పద్ధతి. అందుకు వారి రచనలే తారాణం. భార్యల్ని తార్చే భర్తలూ, భర్తలకు తార్చే భార్యలూ, పతివ్రతలూ, పతివ్రతల్ని రేప్‌చేసే దేవుళ్ళూ పిలిస్తే పలుకుతారు పురాణాల్లో. అణగారిన లైంగిక వాంఛల్ని పౌరాణికులు తాటాకులమీద తీర్చుకున్నారు. అది వారి కాలధర్మం. బూతుల్నిబట్టి నీతుల్ని తేల్చడం, వ్యక్తులకు విలువకట్టడం హేతువాదుల ప్రవృత్తి కాదు. బూతుల్ని చీదరించుకొన్నట్లు నటించే ఛాందసులే బూతులు వ్రాసారు, చేశారు. అవసరమైనప్పుడు

సమర్థించారు. గిట్టనప్పుడు భ్రష్టంగా చిత్రించారు. వారే శంకరుడి తల్లిని రండని చేశారు. వ్యభిచారిణిని చేశారు. శంకరుణ్ణి రండ కొడుకును చేశారు. సన్యాసిని చేశారు. పరకాయ ప్రవేశం చేయించారు. వ్యభిచారం చేయించారు. ఆ కథలు నిజమా, అబద్ధమా అనేది ప్రస్తుతాంశం కాదు. పరకాయప్రవేశ విద్య అనేది వున్నదని హేతువాదులు ఆమోదించరు. శంకరుడి లాగా ముసుగేసుకుని, మోసంచేసి, ఇతరుల భార్యల్ని చెరిస్తే యీనాటి ధర్మశాస్త్రం గుంజకు కట్టి చర్మం వొలుస్తుంది. శంకరుడు చేశాడని చెపుతున్నది వ్యభిచారంకాదు—రేప్. శంకరుడి పరకాయ ప్రవేశ కథని వీరేశలింగం పంతులు ఇలా వివరించాడు:

"మండన మిశ్రుడికి, శంకరాచార్యుడికీమధ్య శాస్త్రప్రసంగం జరిగింది. ఆ వాదంలో మండన మిశ్రుడు ఓడిపోయాడు. అతని భార్య సరసవాణి వచ్చి తన్నుకూడా గెలిస్తే తప్ప, అది సంపూర్ణమైన గెలుపు కానేరదని – కళాశాస్త్రంలో తనతో వాదించమని కోరిందట! తనకు ఆరునెలలు గడువిస్తే, నేర్చుకొనివచ్చి వాదిస్తానని అడుగగా ఆమె అంగీకరించి గడువిచ్చిందట! అంతట శంకరాచార్యులవారు బయలుదేరి ఒక పట్టణానికి పోయి – ఆ పట్టణ రాజైన అమరుకుడనే వాడు అప్పుడే మృతుడైనందున వాని బంధువులు అతని శవాన్ని దహన సంస్కారార్థం శ్మశాన వాటికకు తీసుకొనిరాగా పరకాయ ప్రవేశ విద్యచేత తాను అతని దేహంలో ప్రవేశించి పరివారంతో కూడా రాచనగరు ప్రవేశించాడట! ఆచార్యులవారు రాజ కళేబరంలో ప్రవేశించకమునుపు తన దేహాన్ని ఒక దేవాలయంలో విడిచి, భద్రంగా కాచియుండి తన శరీరానికేదైనా అపాయంవచ్చే పక్షాన ఉచ్చరించవలసినదని ఒక మంత్రాన్నిచెప్పి శిష్యులకు ఒప్పగించా

డట! శంకరాచార్యులవారు భాచకార్యాలు చక్కబెడుతూ, రాతుగిలు రాజు భార్యలతో సంభోగిస్తూ, కామశాస్త్ర రహస్యాల్ని గగ్రహిస్తూ, కొంతకాలం గడిపాడట! ఆ రాజుకు నూర్గురు భార్యలు కలరనీ, అతడు నిత్యం ఒక్కొక్క దానితో సంభోగిస్తూ పట్టమహిషివద్దకురాగా చేష్టా వికారాల్నిబట్టి ఆమె సందేహపడి, మంతుగిలతో ఆలోచించి, ఆ పట్టణంలోవున్న శవాలనన్నిటినీ వెదికి దహనంచేయడానికి ఉత్తరువు లిచ్చిందట! అప్పుడు రాజభటులువచ్చి ఊరంతావెదకి, కనపడ్డ శవాలన్నిటినీ కాలుస్తూ, దేవాలయంలోవున్న ఆ శవాన్ని సహితం కనుగొని, శిష్యుల్ని అక్కడనుంచి పారద్రోలి, శవాన్ని చితిమీద పెట్టి నిప్పంటించారట! అంతట శిష్యులు రోదనంచేస్తూ గురువు ఉపదేశించిన తత్వమసీత్యాది వాక్యాల్ని బిగ్గరగా పలుక సాగారట! అప్పుడు ఆచార్యులవారు విని, రాజు శరీరాన్ని విడిచి, మరత చితిమీదవున్న శరీరంలో పగ్రవేశించాడట! అప్పటికే కాళ్ళూ, చేతులూ కొంతవరకు కా లి పో గా శంకరాచార్యులవారు లక్ష్మీ నృసింహాష్టకాన్ని చెప్పినందున మరలా మొలిచినవట! శంకరా స్యాములవారు అమరుకుని శరీరంలో ప్రవేశించివున్న కాలంలో అతని భార్యయొక్క చక్కదనానికి ఆశ్చర్యపడి, ఆమె సౌందర్య విశేషాన్ని వర్ణిస్తూ "అమరుకమ్" అనే శృంగార శతకాన్ని రచించాడట! అతడు వెంటనే శిష్యబృందంతో కూడా మండన మిశ్రుని యింటికిపోయి అతని భార్యతో కామశాస్త్ర పగ్రసంగంచేసి ఆమెను వోడించాడట".

ఈ కథ దాదాపు యిదేవిధంగా జగద్గురు శంకరాచార్య సినిమాలోకూడా వుంది. ఇది శంకర పీఠాలు ఆమోదించిన గాథే.

ఈ కథలోని లైంగిక నీతికి శంకర పీఠాలవారు ఏమి సమాధానం చెపుతారో! కామకళలో ప్రాక్టికల్ నాలెడ్జికోసం శంకరుడు ఇలా వేషాలువేసుకొని, ఇళ్ళలోజొరబడి కామకండూతిని, లైంగిక కుతిని తీర్చుకోవడాన్ని శంకరాద్వైత నీతి సమర్థిస్తుందన్న మాట! ఇలాంటి పిచ్చిపిచ్చి కథలతో మనిషిని మానసిక శైశవ దశలో అట్టిపెట్టడం మతలక్ష్యం. వ్యభిచారం నేర్చుకోవడానికి రాజుగారి మృతదేహాన్ని ఆశ్రయించిన శంకరుడి ఆత్మకు తిరిగి 'తన' తుచ్ఛ దేహంలోనే ప్రవేశించాలనే కోర్కె ఎందుకుకల్గింది? రాజుగారి దేహంకంటె తన దేహం ఉత్తమమైంది గనుకనా? ఈ దేహాపేక్షలో ప్రాపంచిక వాస్తవంలేదా? ఆత్మలకు అద్వయీ భావాన్ని సూచించే అద్వైతులు దేహాలపట్ల శంకరుడు చూపిన ద్వయీభావాన్ని పక్షపాతాన్ని, మోహాన్ని ఏమంటారు? కామ తృప్తికోసం వ్యభిచారం చేయడం అద్వైత ధర్మమేనా? హిందూ ధర్మశాస్త్ర బద్ధమేనా? రాజుగారి నూరుమంది భార్యల్ని వారికి అనుమానం వచ్చేదాక శంకరుడు అలుపు లేకుండా అనుభవించాడు కదా? వారికి అనుమానం రాకుండావుంటే ఆ వ్యాపారం ఇంకా ఎన్నాళ్ళు సాగించేవాడో!

భగందర వ్యాధిక్తూడా సుఖరోగమే నంటారు. ఆచార్యుల వారికి ఆ వ్యాధి వస్తే, పద్మపాదుడు చేసిన ఉపచారాలవల్ల అది నయమైందట. శంకరుడు'తన' (తుచ్ఛ) అత్మను తప్ప, (పవిత్ర) దేహాన్ని రాణులతో సంపర్కంలో పాల్గొననీయలేదు! మరి ఆయిన దేహానికి భగందరరోగం ఎలావచ్చిందో! ఎన్నో మహత్యాలు చేసిన పరకాయ ప్రవేశ మూర్తికి ఆ రోగాన్ని కుదుర్చుకొనే మహత్తు ఎందుకు కరువైందో! దేవతా స్తోత్రాల మహత్తు ఏమైందో! ఇది

కేవలం కథ అయితే, మనకీ ప్రశ్నలు రాకపోను. శంకర పురాణా లన్నిటిలోనూ వున్న ఈ కథ శంకర పీఠాలవారి దృష్టిలో కల్పన కాదు—వాస్తవం. శంకరుడి భగవాన్‌తనాన్ని ఇబ్బడి ముబ్బడి చేయడంకోసం ఇలాంటి పిచ్చి పిచ్చి కథలకు శాంకరులు విశేష ప్రచారమిచ్చారు. శంకరుడు కామకళ నేర్చుకున్నది ముండ మోపుల వద్దనే. అయినా ఆ ముండమోపులు తల వెంట్రుకలు తీయకపోతే తులంనుంచి వెలివేస్తాయి శంకర పీఠాలు. మొగుడు లేని వాళ్ళ గుండ్లుచూస్తే తప్ప వారికి సంతృప్తి కల్గదేమో! పెళ్ళాలు మాత్రంలేని ఈ అద్వైతులు కూడా గుండ్లు చేయించు కుంటారెందుకో!

మతసిద్ధాంతాలూ, మతనీతులూ హేతుబద్ధాలుకావు. తర్కానికి నిలవవు. అన్నీ స్వవచోవ్యాఘాతాలు. అవి మనిషికోసం మనిషి కేంద్రంగా యేర్పడినట్టివికావు. ఏనాటి ధర్మానికైనా, న్యాయానికైనా నిలవవు. ఆటవికులకే అవి ఆటవికమైనవి. ఆటవిక దశనుంచీ మానవుడేర్పరచుకొంటూ వచ్చిన భావాల్ని వేటినీ వదలకుండా, ఎప్పుడేది అవసరమైతే అప్పుడు దానికనుకూలంగా ఒక శ్లోకాన్ని వల్లించి ప్రమాణించుకుంటూ, భాష్యాలు చెప్పుకుంటూ పోవడమే మతవిధానం. ఆటవిక జాతీయవాద దశలోని తెగలమనస్తత్వానికి మతోన్మాదం కూడా తోడైతే, అది మానవత్వాన్నే మంట కలుపు తుంది. ఆ పాశవిక తత్వాన్ని పోషించడంకోసం మతాలు ఇహం మీద విరక్తిని, పరంమీద అనురక్తినీ నూరిపోస్తాయి. మనిషి బ్రతికి వున్నప్పటి జీవితాన్ని కాక, మరణానంతర జీవితాన్ని కొల మానంగా తీసుకుంటాయి. బ్రతికివున్న మనిషికి ఎలానూ స్వేచ్ఛ లేదుకాబట్టి, చస్తే రాగల మోక్షంకోసమే ప్రతివాడూ ప్రాకులాడా

లంటాయి. అందుచేత బ్రితుకు విలువ తెలిసిన మతోన్మాది మత రక్షణ పేరుతో చావనైనా చస్తాడు, చంపనైనా చంపుతాడు. అది ధర్మం కొఱకట్టి చచ్చినా మోక్షమే, చంపినా మోక్షమే. ఇందరినీ చావమనీ, చంపమని బోధించే మతాధిపతి మాత్రం శంకరుడిలాగా అన్ని భోగాలూ అనుభవిస్తాడు.

ఇలాంటి రాబట్స్‌ని తయారు చేయడంలో అన్ని మతాలూ మనుగడ సాగిస్తున్నాయి కాబట్టి, చరిత్రలో మతం ఆధ్వర్యాన ఎన్ని హత్యలు, అత్యాచారాలు, దారుణాలు జరిగినవో చెప్పడానికి వీలులేదు. అన్ని మతాలూ ఆ పని చేసినవే. కుడి చెంపనకొడితే, ఎడమ చెంప చూపమన్నాడట ఏసు. అలా అని బైబిలు సాక్ష్యం పలుకుతుంది. కానీ క్రైస్తవులు శాఖాభేదాన్నే సహించలేదని క్రైస్తవమత చరిత్ర ఘోషిస్తున్నది. శాఖాభేదం కారణంగానే, స్త్రీ పురుష విచక్షణలేకుండా, పాలుతాగే పసి బిడ్డలతో సహా కనీసం లక్షమంది అల్బిజెన్సియన్లను దారుణంగా చంపించాడు పోప్ ఇవ ఇన్నోసెంట్ (క్రీ. శ. 1211-15 మధ్యకాలంలో. క్రైస్తవ మత చరిత్రలోని ఇలాంటి ఘోరాలన్నిటినీ పేర్కొంటూ పోతే, అవి బైబిలు ఘాతుకాల సంఖ్యను మించిపోతై. మక్కా ముట్టడిలో కానీ, ఇతర దండయాత్రల్లోకానీ, మహమ్మదు నరికించిన ముస్లిమేతరుల సంఖ్య స్వల్పంకాదు. హిందువుల్లో శైవులు వైష్ణవుల్నీ, వైష్ణవులు శైవుల్నీ, వారిద్దరూ కలిసి చార్వాకుల్నీ, బౌద్ధుల్నీ, జైనుల్నీ దారుణంగా వధించిన గాథలు పురాణాల నుంచీ, శిలా శాసనాల నుంచీ నిక్కచూస్తూనై. ఇందులో సన్యాసి శంకరుడి అమానుష పాత్ర సామాన్యం కాదు. ఆయన ఆధ్వర్యాన బౌద్ధమత నిర్మూలన కోసం జరిగిన ఘోరకలిని 'శంకరాచార్యులు' అనే

వ్యాసంలో వీరేశలింగం పంతులు ఉదహరించిన తీరు చూడండి:

"శంకరాచార్యులవారు కాంచీపురానికి పోయి, అక్కడ బౌద్ధులతో వాదంచేసి, వారిని జయించి, వారి రాజైన హిమశీతల మహారాజుగారి యెదుట తమలో ఆదివరకు ఇరు కక్ష్యల వారు యేర్పరచుకొన్న యేర్పాటునుబట్టి బౌద్ధ మతస్థుల సందరినీ గానుగలలో పెట్టి ఆడించి చంపించాడు. ఈ సంగతి శివకంచిలో స్మశానేశ్వర స్వామివారి ఆలయంలో రాతిమీద చెక్కబడి వున్నది.... అతడు పాదచారియై భరత ఖండమంతా సంచారం చేసి, వెళ్ళిన చోట నెల్లా బౌద్ధులు, జైనులు, చార్వాకులు మొదలైన వారితో వాదాలుచేసి, వారిమతాల్ని ఖండించి, తన అద్వైతాన్ని స్థాపిస్తూ, రాజుల్ని స్వాధీన పరచుకొని బౌద్ధాదుల్ని శిక్షిస్తూ వచ్చాడు.... ఆ వరకే కుమారిల భట్టు మొదలైనవారి కృషి చేతను, బలిష్టులైన రాజపుత్రుల హింసల చేతను హిందూదేశంలో క్షీణత పొందుతున్న బౌద్ధమతానికి ఆగర్భశత్రువై ఆచార్యులవారు దాన్ని రూపు మాపారు".

కాబట్టి శంకరుడు వేషానికే సన్యాసి కాని, బుద్ధికీ-చేష్టలకూ సన్యాసికాడు. రాగద్వేషాలూ, మాత్సర్య క్రౌర్యాలూ, విషయ భోగాలూ అతన్ని వెన్నంటే వున్నై. చరిత్రలో మనుషుల్ని అనేక రకాలుగా చంపడం విన్నాంకాని, గానుగల్లో వేసి రుబ్బించడ మన్నది యీ సన్యాసి కథల్లోనే మనకు కన్పిస్తున్నది. ఇది కేవలం జనశ్రుతి కూడాకాదు- శివకంచిలోని శ్మశానేశ్వరస్వామి ఆలయంలో శిలా శాసన మొకటి అద్వైత శంకరుడి ఘాతక కృత్యాలకు అక్షర రూపంలో సాక్ష్యమిస్తున్నదట! ఆ శ్మశానేశ్వరం బౌద్ధులకు శ్మశాన

మేనేమో ! అది అనేక సహస్రశిరచ్ఛేద అపూర్వ శంకరుడి చేష్టల ఫలిత మేనేమో! ఇంతటి క్రూరమైన నేరాన్ని చేసి కూడా స్వాముల వారుగా చలామణి అయిన నేరస్తులు విపంచ చరిత్ర లో నే అరుదు.

శంకర విజయాల పేరుతో డజన్లకొలది గ్రంథాలు వెలసినై. అన్యమత పండితుల మీద శంకరుడు సాధించినట్లుగా చెప్పబడ్డ విజయాలను అవి క్రోడీకరించినై. శంకరుణ్ణి మహా పండితుడుగా మనకు దిగుమతి చేసినై. అంతమాత్రాన అతడి పేరుతో చెప్పబడ్డ విజయాలన్నిటినీ పాండిత్య విజయాలుగా అంగీకరించడానికి వీలులేదు. అవన్నీ గూండాగిరీ విజయాలుగా కన్పిస్తాయి. గూండాల పటాలాన్ని పెంటబెట్టుకొని శంకరుడు పాండిత్య దండయాత్రకు బయలుదేరేవాడు. అతని పీఠాలన్నీ ఆర్గనైజుడు గూండాల గుంపులు. ఇప్పటికీ పీఠాధిపతులు సంచార యాత్రల్లో గజాశ్వాందోళనాదులు, పల్లకులు మొదలైన రాజచిహ్నాలతో, దండుతో బయలుదేరతారు. శంకరుడికి హిందూ రాజుల ప్రాపకం వుంది. వాదంలో వీలుకానప్పుడు సేనా నాయకుల అండతో రాజ రక్షణ లేని బౌద్ధ పండితుల్ని, వారి శిష్యుల్ని పైశాచికంగా సంహరించాడు. బౌద్ధులు తత్వచర్చ చేయగలరుకానీ, హింసా ప్రవృత్తి అవలంభించడం వారినైజం కాదు. అసలు శ్రుతి ప్రమాణం తప్ప బుద్ధి ప్రమాణం లేని శంకరాచార్యుడికీ, శ్రుతి ప్రమాణాన్ని పూర్తిగా నిరాకరించి బుద్ధిని ప్రమాణంగా తీసుకొనే బౌద్ధులకీ మధ్య చర్చవీమిటి? ఏ ప్రగతిపదిక మీద? అందువల్ల శంకరుడి దండయాత్రల్ని బ్రాహ్మణ సంప్రదాయం బౌద్ధులమీద చేసిన దాడిగా భావించాలి.

యూరపులో గెలీలియో ప్రభృతులు కన్ఫెషన్స్‌చేస్తే, దాని అర్థం మత గూండాలు విజయం పొందినట్లు కాదుకదా ? శంకర విజయాలూ అలాంటివే. హిందూ రాజైన సుధన్వుడు శంకరుణ్ణి అంటిపెట్టుకొని వుండి బౌద్ధులపట్ల పైశాచిక అత్యాచారాలు సాగించాడు. అందుకే శంకరుడు మహాను శాసనంలో -

"సుధన్వానః సమౌత్సుక్య నిర్వ్యలైశ్చ ధర్మ హేతవే
దేవరాజ్యోపచారాం శ్చయథావ దనుపాలయేత్"

అంటూ "ధర్మ రక్షణలో సుధన్వ రాజుకుగల ఔత్సుక్యాన్ని గమనించి అతని వాక్యాన్ని ఇందాగ్రిజల్లాగా ప్రజలు పాలించాలి" అని శాసించాడు. శంకరుడివంటి వాడిచేత అంతటి యోగ్యతా పత్రం, అధికారం పొందిన సుధన్వుడెంతటి దుర్మార్గుడో : అంతే కాదు, "హిందూరాజైన పుష్యమిత్రుని అత్యాచార వివరణం 'దివ్యవదానం'లో వుంది. హూణరాజైన మిహిరగులుడు బ్రాహ్మణ పక్షపాతి. ఇతడు శైవుడు. శ్రీనగర్‌లో మిహిరేశ్వరుని పేర శివుణ్ణి స్థాపించాడు. (రాజతరంగిణి) ఇతడు కూడా బౌద్ధుల్ని హింసించాడని ప్రసిద్ధి. కర్ణ సువర్ణరాజైన శశాంకుడి వర్ణన కూడా ఇలాంటిదే"నంటున్నాడు శ్రీ గోపీనాథ్ కవిరాజ్(జగద్గురు శంకరాచార్యులు.) శాంకరులు పంచారామాలను ధ్వంసంచేసి, ఆ దిబ్బల మీద శివాలయాలను నిర్మించారు. ఇలా దిబ్బల క్రింద బౌద్ధారామాలూ, దిబ్బల మీద హిందూ దేవాలయాలూ తెలుగు దేశమంతటా వున్నట్లుంది. భారతదేశమంతటా వున్నప్పటికీ ఆశ్చర్యపోనవసరంలేదు. సింహళంలో ఉన్నాయని యిటీవలి వార్తలు తెల్పుతున్నాయి. ముస్లిం దండయాత్రికులు హిందూ

దేవాలయాలను విధ్వంసంచేశారని వాపోయేవారు బౌద్ధారామాలూ, స్తూపాలూ యెలా నామరూపాలు లేకుండా పోయాయో ఎందుకాలోచించరు? మత మనస్తత్వమే అలాంటిదని వారెన్నడు గ్రహిస్తారోమరి! బౌద్ధ నిర్మూలనకు కంకణం కట్టుకొన్న శంకరుడే వారిమీది అత్యాచారాలకు ప్రధాన బాధ్యుడు. అతన్ని ప్రచ్ఛన్న బౌద్ధుడనడం సరికాదు. అతను స్పష్టంగా ప్రత్యక్ష శైవుడు. అతను సన్యాసీకాడు - అద్వైతీకాడు.

స్తవాలతో కలిపి శంకరుడు చాలా రచనలు చేశాడంటారు. అందులో బ్రహ్మ సూత్రాలకూ, భగవద్గీతకూ, ఉపనిషత్తులకూ (ప్రస్థానత్రయం) వ్రాసిన భాష్యాలు ప్రధానమైన వంటారు. ఒక్క బాదరాయణుడి బ్రహ్మ సూత్రాలకు వ్రాసిన భాష్యం విషయంలో తప్ప, మిగతా రచనలన్నిటిపై కర్తృత్వ విషయంలో అవన్నీ శంకరుడివి కావనే తగాదా యిప్పటికీ కొనసాగుతున్నది. నాటినుంచి నేటిదాక యెందరు శంకరులు వచ్చారో, ఏ శంకరుడేది వ్రాశాడో! ఉపనిషత్తత్వాన్ని సూత్రీకరించడమే బాదరాయణుడు చేసిన పని. బాదరాయణుడికి ముందు వేదాంత సూత్రాలూ, శంకరుడికి ముందు సూత్ర భాష్యాలూ వ్రాసినవారు చాలామంది వున్నారుట. ఇతర గ్రంథాల్లో వారిప్రస్తావనే మనకు కన్పిస్తుందికాని వారు వ్రాసిన సూత్ర గ్రంథాలు కాని, భాష్య గ్రంథాలుకాని దొరకవు. చివరకు యీనాటికి లభించినవి బాదరాయణుడి సూత్రాలూ, (ఉత్తరమీమాంస), శంకరుడి (శారీరక) భాష్యాలూమాత్రమే. గౌడపాదుడు కారికల్లో చెప్పిన అద్వైతాన్ని, మాయావాదాన్ని ఉపమానాలతోసహా శంకరుడు తనభాష్యరచనలో కాపీ కొట్టినట్లు త్రిపురనేని వెంకటేశ్వరరావు చూపారు. (శంకరా

ద్వైతం). "ఉపనిషత్తుల్లోకానీ, వేదాంత సూత్రాల్లోకానీ లభించే అద్వైతంకన్నా విలక్షణమైన దానికి గౌడపాదుడు ఆచార్య"డనీ, "మనకందిన అద్వైతానికి స్వరూపసిద్ధి ఆయన చేతిలోను, దాని సుస్థిర ప్రతిష్ఠాపన శంకరుని పరంపరగాను జరిగిం"దని కూడా అంటారు త్రిపురనేని. నిజానికి పీఠాల పేరుతో పటిష్టమైన సంస్థల్ని నిర్మించుకొన్న శాంకరులు పారంపర్యంగా చేస్తూ వచ్చిన ప్రచారమే శంకరుణ్ణి తన పూర్వులకంటే గొప్పవాడుగా చిత్రించింది. ఇస్లాం కాలిఫేట్ వ్యవస్థలాగా శంకర పీఠాలు పారంపర్యతను సంపాదించుకొన్నై: అది లౌకికరాజ్య వ్యవస్థలో అడుగు పెట్టినందువల్ల ఆ సంప్రదాయం అధికార పోరాటాలవల్ల అడుగంటింది- ఇది ఆధ్యాత్మిక సమాజంలో నిలబడి పోయినందువల్ల ఇంకా నిలబడివుంది.

శంకరుడు చెప్పినదాంట్లో శంకరుడి సొంతమెంతో తేలితే తప్ప ఆయన పాండిత్యం ప్రశంసార్హంకాదు. పోగా శంకరుడు సాధించిన దుష్టచారిత్రక విజయాలు రెండుకన్పిస్తున్నై, స్పష్టంగా. ఒకటి విధ్వంసకం, రెండోది నిర్మాణాత్మకం. బౌద్ధమత నిర్మూలన కోసం రాజుల, సేనానాయకుల పూర్తి తోడ్పాటు తీసుకున్నాడు. హిందూధర్మ పునరుద్ధరణ కోసం పీఠాలు స్థాపించాడు. ఆ పీఠాలకు మహానుశాసనం (గ్రేట్ కాన్‌స్టిట్యూషన్) ఇచ్చాడు. అయితే ఇంత దుర్మార్గం చేసిన శంకరుడికి జ్ఞానోదయ దశ వచ్చేటప్పటికి అంత్య దశకూడా త్వరపడింది "అద్వైతమూర్తికి అటు ఎక్కడిది?"అని "చంచాలుడు" ప్రశ్నిస్తే, దానికి సమాధానం శంకరుడికి తన పాండిత్యంలో దొరకలేదు! అప్పుడు కామన్‌సెన్స్ పనిచేయడం మూలంగా పశ్చాత్తాపం చెంది "మనీషా పంచకమ్" చెప్పాడట.

ఆ సందర్భంలోనే గుణ, జాతి భేద రహితమైన ఆత్మలో మాయ అనేది బ్రాహ్మణ క్షత్రియాది రూపమైన అహంకారాన్ని కల్పిస్తున్నదని "మాయాపంచకం" చెప్పాడట. కాగా మాయావాదం పరిహారం కూడా వర్ణవ్యత్యాస భావం మాయవల్ల కల్పించబడిందే కాని వాస్తవంకాదు. ఇలా పరివర్తన చెందిన యీ శంకరుడు సనాతన ఛాందసుల దృష్టిలో క్షంతవ్యుడుకాడు. ఇతణ్ణి బ్రతకనిస్తే తిరిగి వర్ణ వ్యవస్థకే ఎసరు పెడతాడని వారు భయపడ్డారు. అందువల్ల శంకర పీఠంలోని ఫస్ట్ సర్కిల్ వారే అతన్ని హత్య చేయడంలో ఆశ్చర్యమేముంది.

గాంధీజీ హిందువుకాడా? గాంధీజీని చంపినవాడు హిందువు కాడా? అన్నేళ్ళు స్వాతంత్ర్య పోరాటం జరిగినా, ఏ తెల్లవాడూ గాంధీజీని చంపడానికి సాహసించలేక పోయాడు. ఈ బ్రహ్మజ్ఞానులదేశంలో గాంధీజీహత్య 'మనవాళ్ళ' సత్వరజస్తమోగుణాల్లో దేనికి ఫలితమనుకుందాం? అందువల్ల పరిధాన పీఠంలోని అధిష్టాన వర్గమే హిందూధర్మ సంరక్షణార్థం (!) శంకరుణ్ణి హత్య చేసి వుండడంలో వింతలేదు. ఇలాంటి దాన్నే ఇప్పుడు తీవ్రవాద రాజకీయాల్లో అంతశ్శత్రు నిర్మూలనగా సిద్ధాంతీకరిస్తున్నారు.

అయితే శంకరుడి హత్య ఏ గ్రంధంలోనైనా రికార్డయి వుందా? అనేది ప్రశ్న. గ్రంధాల్లోవున్న వ్రాతిదీ నిజం కానవసరం లేదని శంకర చరిత్రలే రుజువుచేస్తున్నై. అన్నిటికి గ్రంధాధారాలు దొరకడంకూడా సాధ్యంకాదు, గ్రంధాల్లోలేని నిజాలుండడం అసాధ్యమూకాదు. శంకరుణ్ణి ఆయన శిష్యులే హత్య చేశారన్న వార్త కొత్తదేమీకాదు. అది పారంపర్యంగా వస్తున్న జనశ్రుతి.

చాలామంది అద్వైతులకీ విషయం తెలుసు. అయినా గ్రంథాధారాలకోసం పరిశీలన జరపాల్సి. నిప్పులేనిదే పొగరాదంటారు. ఈ పొగ నిప్పు నుంచే పుట్టిందేమో నిదానంగా చూద్దాం.

ఒక చారిత్రక సమాచారంలోని నిజానిజాలను కేవలం గ్రంథ పరిమాణాన్నిబట్టి తేల్చం. శంకర విజయాలన్నింటిలోనూ యెన్నో అవకతవకలున్నై. వైరుధ్యాలున్నై. ఆ కథల విషయంలో శంకర పీఠాల మధ్యనే ఏకీభావంలేదు. అన్నిటికంటె ముఖ్యంగా శంకరుడేమైనాడన్న విషయంలో శంకర చరిత్రల మధ్యకానీ, పీఠాల మధ్యకానీ ఏకీభావం లేదు. శంకరుడు మరణించాడా, లేదా? మరణిస్తే ఎలా మరణించాడు? ఎప్పుడు మరణించాడు? ఎక్కడ మరణించాడు? ఎక్కడ పూడ్చారు? సమక్షంలో ఎవరున్నారు? శ్రాద్ధ సంస్కారం యెలా జరిగింది? - ఇందులో ఏ ప్రశ్నకీ శంకర పీఠాలవారి వద్ద ఒకే సమాధానం లేదు. హత్య చేసినవారు హత్యా రహస్యాన్ని దాచడానికి వేయి ప్రయత్నాలు చేస్తారు. అనేక వదంతులు పుట్టిస్తారు. అందుకే ఆయన యెలా "విదేహ పిముక్తి" పొందారో, ఎలా కైవల్యం చేరారో స్పష్టంగా అప్పటికీ, యిప్పటికీ వారుచెప్పలేక పోతున్నారు. ఐనప్పుడు, ఆ సందిగ్ధతలో గూఢపురాణి వున్నదని, శంకరుని హంతకులే యీ కైవల్య కథలు కల్పించారనీ తీర్మానించుకోవడంలో అసంబద్ధతలేదు.

శంకర పురాణాల్లో చరిత్రకంటె, అచరిత్ర యెక్కువవుంది. చరిత్రను పురాణంగా వ్రాయడం మనవారికి అలవాటు. దానికి మతోన్మాదం తోడైతే, అందులోని చరిత్ర గుర్తులే చెరిగిపోతై. అలా చెరిగిపోయిన శంకర చరిత్రే మనకు దొరికింది. స్తోత్రా

లతో బంగారు వ్రసిరిక్కాయలు కురిపించడం, భుజాన్ని మధించి సిప్ప పుట్టించడం, కరిగించిన సీసం తాగించడం, బంగారం చేసే విద్యను నేర్పడం, కొబ్బరి చెట్లను వంచే విద్యను నేర్పడం, పరకాయ ప్రవేశం చేయడం, నర్మదానదిని మట్టి ముంతలో పట్టేయడం వంటి మహత్యాల కథలు ఎన్నో అందులో చొప్పించారు. వీటికితోడు ఎన్నో అత్యుక్తులు! ఎందుకంటే నమ్మడం-నమ్మించడం మతవాదుల ధ్యేయాలు. అందువల్ల వారికి సత్యాలను సత్యాలుగా గ్రంథస్థం చేయడం చేతకాదు. ఇందుకు పురాణాలే నిదర్శనం. శైవులు వ్రాసిన పురాణాల్లో శివుణ్ణి అధికుడుగాను, విష్ణువును అధముడుగాను వర్ణించారు. అలాగే వైష్ణవులున్నూ తమ పురాణాల్లో విష్ణువును ఉత్తముడుగాను, శివుణ్ణి భ్రష్టుడుగానూ చిత్రించారు. "మీ దేవుడు కపాలాల్లో అడుక్కతింటాడురా"అని వైష్ణవులు శైవుల్ని హేళనచేస్తే, "మీ దేవుడు పంది అవతారం యెత్తినపుడు ఏమి తిన్నడురా?" అని శైవులు వైష్ణవుల్ని ఎక్కిరించేవారని ఎక్కడో చదివినట్లు గుర్తు. అంటే మతవాదులు తమలో తాము కలహించుకొంటే, ఏ స్థాయికి దిగిపోతారో ఆ రచనలు అద్దంపడతై. ఆ పురాణాలు చరిత్రలుకావని మనకు తెలుసు. ఆ పురాణ పురుషులంతా కాల్పనిక పాత్రలని మనకు తెలుసు. అయినా వాటిని ప్రాక్టికల్‌గా తీసుకొని మతస్థులు ఎన్నో యుద్ధాలు చేశారు. ఎంతో మారణహోమం కల్పించారు.

ఆటవిక జాతీయవాద దశలో మతాలుపుట్టినై. వాటి ఉన్మాద స్థాయిలో అవి పాషండత్వాన్ని (hersey) సహించవు. మాటల్లో సంయమనం, సౌమనస్యం వుండడంవేరు, ఆచరణలో అది ప్రతిబింబించడం వేరు. సాంఘిక న్యాయంకోసం కన్నీరు కారుస్తూ విశ్వ

మానవ సౌభ్రాతృత్వాన్ని బోధించే ఆధునిక రాజకీయ మతాలే అంతశ్శత్రు నిర్మూలన పేరుతో నిప్పులు కక్కుతూ తమలో భిన్న శాఖల వారినే నిర్మూలించబూనడం మనం యెరుగుదుం. అందు చేత జ్ఞానోదయంకల్గిన శంకరుణ్ణి అడ్డం తొలగించుకోడానికి వెయ్యి సంవత్సరాలనాటి మత ఛాందసులు అతన్ని హత్యచేయుడం అబ్బురం కాదు.

ఇంతకూ శంకరుణ్ణి నాటి శంకరపీఠవాసులే చంపారా, లేదా, అనేది పెద్ద ప్రశ్నకాదు. "శంకరుడు మనీషా పంచకం చెప్పడానికి దారితీసిన కథనం ప్రకారం వర్ణవ్యవస్థ, అస్పృశ్యత దుర్భరమైన అంటురోగాలుకావా? అయినప్పుడు, ఇప్పటికీ శంకరపీఠాలు ఆ వర్ణ వ్యత్యాసాలను ఎందుకు కాపాడుకుంటూ వస్తున్నాయి? అందులోని పరమార్థం యేమిటి?" అనేవి ప్రశ్నలు. అలా చేయడం తప్పు అని చెప్పడమే శంకరుడి హత్యను ప్రిస్తావించడంలోని తాత్పర్యం. శంకరుణ్ణి హత్య చేశారన్న జనశ్రుతి అబద్ధం కావడంకంటే నిజం కావడానికే యెక్కువ అవకాశంవుంది.

శంకరుడి సిద్ధాంతం కూడా సంకరమైనదే. నిజానికి ఆయన హిందూమత పునర్నిర్మాతేకాని, నవీన సిద్ధాంత కర్తకాడు. మత నిర్మాణానికి హింసే అతని సాధనంకాని, పాండిత్యంకాదు. అతని భాష్యాలు సొంతాలుకావు. అతను మాయావాదంతో పాటు భక్తి తత్వాన్ని, కుల తత్వాన్ని ఒకే సమయంలో సమర్థించుకుంటూ వచ్చినట్లు తెలుస్తుంది. అతని అద్వైతానికి, మాయావాదానికి ఉపనిషత్తుల్లోనూ, బౌద్ధంలోనూ, నాగార్జునాదుల శూన్యవాదం లోనూ మాతృకలున్నై. అంతేకాక ఆయన్ని గురించిన కథల్లోనూ, ఆయన రచనల్లోనూ శృంగార పరమైనవి, వైరాగ్య పరమైనవి చోటుచేసుకొన్నై. ముందు ఆయన విరాగి (సన్యాసి.) అటు తర్వాత శృంగార (వ్యభిచార) పురుషుడయ్యాడు.

మండన మిశ్రుని భార్య సరసవాణిని శారదా స్వరూప మన్నారు. సరస్వతి అన్నారు. అమె శంకరుణ్ణి కామకళా చర్చకు ఆహ్వానించడమెమిటి? అందుకు తయారు కావడానికి అమె అతనికి ఆరు నెలలు గడువీయడమేమిటి? ఆ తర్వాత ఓడిపోయినశారద మాయమై వెళ్ళిపోబోవడ మేమిటి? శంకరుడామెను వనదుర్గా మంత్రంలో బంధించి, శ్రీ చక్రంలో ప్రతిష్టించి, కల్పాంతం దాకా తన ఆశ్రమంలో వుంచుకోవడ మేమిటి? దాన్ని ఇలోప్‌మెంట్ (Elopement) అంటామా, లేక కిడ్నాపింగ్ (Kidnapping) అంటామా? ఇలాంటి వాటినే సామాన్యుడు చేస్తే తగులు కెళ్ళాడు, లేపుకెళ్ళాడు అంటాం. రాజు భార్యల్ని రేప్ చేసిన మహానుభావుడు శారదను మరేమి చేశాడనుకుందాం? వీటన్నిటినిబట్టి శారదా శంకరుల సంబంధానికి ఎలా అర్థం చెప్పుకోవాలి? అయితే, వేదాంత జిజ్ఞాసలో ఒకానొక మెట్టు యెక్కిన తర్వాత ఇలాంటి వాటన్నిటినీ 'ఆ' దృష్టితో చూడకూడదంటాడు! అద్వైత పరిజ్ఞాన స్థాయిలో స్వపర భేదాలుండవు! ఒకసారి త్రిపురనేని గోపీచంద్ తాను అరవిందాశ్రమానికి వెళ్ళి వచ్చిన సందర్భాన్ని నాతో ప్రస్తావించినప్పుడు అరవిందుడికీ, ఫ్రెంచిమదర్‌కీ పుత్ర్యవున్న సంబంధం గురించి వారిని నేను ఆరాతీసాను. "మనవంటివాళ్ళ స్థాయిలో అలాంటి వాటిని పట్టించుకొంటే యెలానండీ" అన్నారాయన. నిజమే. శంకరుడి విషయంలో కూడా మనం అలానే తీర్మానించుకోవచ్చు. ఆయన్ని గురించి సీరియస్‌గా తీసుకోవలసింది అద్వైత మాయావాదమే. అది మరొకసారి చూద్దాం.

ఇక శంకర పీఠాలనండి, మఠాలనండి - వాటి సంగతికి వస్తే, అందులోనూ తగాదాలున్నాయి. "కంచి కామకోటి పీఠం కామకళా విలసితమైన శాక్త పీఠమేకాని, శంకర సర్వజ్ఞ పీఠంకాదు" అంటారు విగతావారు. మొగా మిగిలిన శంకరపీఠాలు నాలుగు: 1) జగన్నాథం (పూరి) 2) శృంగేరి 3) ద్వారక 4) బదరి. వీటికి

నాలుగింటికీ నాలుగు వేదాలనుంచి మహా వాక్యాలు పుట్టి జరిగిందట. అవి: 1. రుగ్వేదానికి చెందిన ఐతరేయోపనిషత్తు నుంచి "ప్రజ్ఞానంబ్రహ్మ", 2. యజుర్వేదీయమైన బృహదారణ్యకోపనిషత్తు నుంచి "అహంబ్రహ్మాస్మి". 3. సామవేదాంగమైన చాందోగ్యోపనిషత్తు నుంచి "తత్త్వమసి", 4. ఆధర్వణికమైన మాండుక్యోపనిషత్తు నుంచి "అయమాత్మాబ్రహ్మ". కొబట్టి శంకర పీఠాల జన సూత్రాలు కూడా 'వేదాంగాల' నుంచి ఆరువు తెచ్చుకొన్నవేకాని, శంకరుడి సొంతాలుకావు. ఆయన సొంతమనేది పర మత పండిత సంహరణోద్యమమే. అంతకు ముందటి తాత్విక సంప్రదాయంలో అలాంటి మూకుమ్మడి హత్యలు, మాస్‌మర్డర్స్ వున్నట్లు లేదు.

అద్వైతులు అంతగా గొంతుచించుకొని ఊటంకించే "బ్రహ్మం" కూడా శంకరుడి సొంతమేకాదు. ఉపనిషత్ చర్చ అంతా "బ్రహ్మం" మీదుగానే జరిగింది. ఈ బ్రహ్మం కేవలం భారతీయుల సొంత ముల్లెకూడా కాదు. చైనావారి "టావో" కూడా మన "బ్రహ్మం" లాంటిదే. దేన్ని ఎవరు కాపీ కొట్టారనేది ప్రస్తుతాంశం కాదు. గ్రీక్కులు కూడా ఈ విషయాలు చర్చించారు. మనవారిలాగా వారు తార్కిక గందరగోళం, అన్వయ గందరగోళం చేయలేదు. కేవలం భాష్యాల సృష్టితో బ్రహ్మాన్ని చుట్టలేదు. పాడిందే పాడడం-గీతాల్లోది కందాల్లోకి, కందాల్లోది వృత్తాల్లోకి మార్చడం మనవాళ్ళ ప్రత్యేకత. మనవాళ్ళు తత్వాన్ని - శాస్త్రాన్ని మతంతో కలిపి పసికి ముద్ద చేశారు. వాటిలో ఒకదానుంచి మరొకదాన్ని విడదీయడం మన వాళ్ళకు యింతవరకు చేతకాలేదు. శంకరుడి తర్కాన్ని, తత్వాన్ని గురించి పొగిడే పండితులకు సమన్వయ జ్ఞానంలేదు. కేవలం భాష్యాలు వ్రాసిన శంకరుడి స్థితే అదయినప్పుడు- ఆ భాష్యాలకు భాష్యాలు చెప్పుకొనేవారి నుంచి అంతకంటె అదనంగా మనమేమి ఆశించగలం?

హేతువాద సాహిత్యం

విశ్వాన్వేషణ	రావిపూడి వెంకటాద్రి
జీవమంటే ఏమిటి ?	,,
శాస్త్రం - పురాణం	,,
హేతుత్వం - మత తత్వం	,,
హేతువాదం	,,
నాస్తికులున్నారు, జాగ్రత్త:	,,
ఇస్లాం - ఒక అంచనా	,,
నాస్తికత్వం - నాస్తితత్వం	,,
విశ్వతత్వం	,,
Life and Soul	,,
భావవిప్లవం - వర్గ చైతన్యం	,,
రాడికల్ హ్యూమనిజం	,,
మానవుడు - సమాజం - పరిక్రమ	,,
శాస్త్రం - మతం	,,
హేతువాదం మంటే	ఎం. వి. రామమూర్తి
జిల్లెళ్ళమూడి అమ్మ	,,
బైబిలు బండారం	ఎన్. వి. బ్రహ్మం
మెదడుకు మేత	,,
శాస్త్ర పద్ధతి	ఎ. బి. షా
మానవ నాగరికత	ఎం. ఎన్. రాయ్
భారతనారీ ఆదర్శం	,,
ఆధునిక స్త్రీ	మల్లాది సుబ్బమ్మ
మారుతున్న సమాజం - మహిళలు	,,
మహిళాభ్యుదయం	,,

KLVA 105 B 194

Bc

శంకరాచార్యుడి హత్య

వెల : రూ. 2-00

శంకరాచార్యుడు పరకాయ ప్రవేశంపేరుతో, మారువేషంలో అమరుకుని నూర్గురు భార్యల్ని చెరిచినంత కాలం "అదేమి అత్యాచారం" అని అతన్ని అడిగినవారు లేరు. బౌద్ధారామాలను విధ్వంసం చేయించి, బౌద్ధ పండితుల్ని గానుగల్లోవేసి రుబ్బించి చిత్రవధ చేసినంతకాలం "ఇదేమి ఘోరం" అని ప్రశ్నించిన వారులేరు. కాని "చండాలోస్తు సతుద్విజోస్తు గురుతిత్యేషా మనీషా మమ" అంటూ వర్ణవ్యవస్థకు వ్యతిరేకంగా మనీషా పంచకం చెప్పిన శంకరుణ్ణి అతని పీఠంలోని అధిష్టానవర్గమే సహించలేకపోయింది. పర్యవసానంగా జరిగిన హత్యోదంతమే **'శంకరాచార్యుడి హత్య'.**

ముద్రణ : లిబర్టి ప్రింటర్స్, చీరాల

మనము ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	KLVA105B194
పుస్తకం పేరు	శంకరాచార్యుడిమాత్య
తారీఖు	03 February 2025
ముందు అట్ట	
వెనుక అట్ట	
మొత్తం పేజీలు	
పెద్ద సైజు పేజీలు	NIL
కాకి పేజీలు	NIL
లేని పేజీలు	NIL
తయారు చేసినది	prathyusha
పేజీలు విడదీసినది	
స్కాన్ చేసినది	
పరీక్ష చేసినది	prathyusha
పేజీలు సరిచూసినది	
బైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	good